HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia extinsă)

1 iunie 2022*

„Uniunea economică și monetară – Uniunea bancară – Mecanismul unic de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții (MUR) – Procedura de rezoluție aplicabilă în cazul în care o entitate se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate – Adoptare de către SRB a unei scheme de rezoluție pentru Banco Popular Español – Delegare de competențe – Obligația de motivare – Principiul bunei administrări – Articolul 20 din Regulamentul (UE) nr. 806/2014 – Dreptul de a fi ascultat – Dreptul de proprietate”

În cauza T-570/17,

Algebris (UK) Ltd, cu sediul în Londra (Regatul Unit),

Anchorage Capital Group LLC, cu sediul în New York, New York (Statele Unite),

reprezentate de T. Soames, N. Chesaites, avocați, și R. East, solicitor,

reclamante,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de L. Flynn și A. Steiblytė, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de

Comitetul unic de rezoluție (SRB), reprezentat de J. King și M. Fernández Rupérez, în calitate de agenți, asistate de B. Meyring, S. Schelo, F. Fernández de Trocóniz Robles, T. Klupsch și S. Ianc, avocați,

și de

Banco Santander, SA, cu sediul în Santander (Spania), reprezentată de J. Rodríguez Cárcamo, A. M. Rodríguez Conde, D. Sarmiento Ramírez-Escudero, avocați, și G. Cahill, barrister,

intervenientе,

* Limba de procedură: engleza.

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită anularea Deciziei (UE) 2017/1246 a Comisiei din 7 iunie 2017 de aprobare a schemei de rezoluție pentru Banco Popular Español SA (JO 2017, L 178, p. 15),

TRIBUNALUL (Camera a treia extinsă),

compus din domnii M. van der Woude, președinte, M. Jaeger, V. Kreuschitz și G. De Baere (raportor) și doamna G. Steinfatt, judecători,

grefier: domnul P. Cullen, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 24 iunie 2021,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic

1 În urma crizei financiare din anul 2008, s-a decis crearea unei uniuni bancare în Uniunea Europeană, susținută de un cadru unic de reglementare pentru serviciile financiare, cuprinzător și detaliat, aplicabil pieței interne în ansamblul său, și având în componență un mecanism unic de supraveghere și noi cadre de garantare a depozitelor și de rezoluție.

2 Prima etapă în realizarea uniunii bancare a constat în instituirea unui mecanism unic de supraveghere (MUS) prin Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO 2013, L 287, p. 63). Potrivit considerentului (12) al acestui regulament, un MUS ar trebui să asigure punerea în aplicare în mod coerent și eficace a politicii Uniunii referitoare la supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, aplicarea cadrului unic de reglementare pentru serviciile financiare în același mod instituțiilor de credit din toate statele membre în cauză și faptul că respectivele instituții de credit sunt supuse unei supravegheri de cea mai bună calitate, nestingherită de alte considerații care nu sunt de ordin prudențial. În acest scop, Regulamentul nr. 1024/2013 conferă Băncii Centrale Europene (BCE) atribuții specifice privind politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, pentru a contribui la siguranța și soliditatea instituțiilor de credit și la stabilitatea sistemului financiar din Uniune și din fiecare stat membru.

3 Ulterior, a fost adoptată Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO 2014, L 173, p. 190). În considerentul (1), aceasta indică următoarele:

„Criza financiară a demonstrat că există o lipsă semnificativă de instrumente adecvate la nivelul Uniunii pentru a gestiona în mod eficient situația instituțiilor de credit și a firmelor de investiții neviabile sau în curs de a intra în dificultate […] Aceste instrumente sunt necesare în special

pentru a preveni insolvența sau, în cazul în care aceasta se produce, pentru a reduce la minimum consecințele negative prin menținerea funcțiilor de importanță sistemică ale instituției în cauză. Pe parcursul crizei, aceste provocări au reprezentat un factor major care a forțat statele membre să salveze instituțiile prin utilizarea banilor contribuabililor. Obiectivul unui cadru de redresare și rezoluție credibil este acela de a evita pe cât posibil necesitatea unei astfel de măsuri.”

4 Obiectivul Directivei 2014/59 este de a institui norme comune minime de armonizare a dispozițiilor naționale ce reglementează rezoluția băncilor în Uniune și prevede cooperarea între autoritățile de rezoluție în situații de dificultate ale băncilor transfrontaliere. În această privință, Directiva 2014/59 prevede, printre altele, la articolul 3 alineatul (1), că fiecare stat membru desemnează una sau, în mod excepțional, mai multe autorități de rezoluție care sunt abilitate să aplice instrumentele de rezoluție și să exercite competențele de rezoluție.

5 Cu toate acestea, întrucât, pe de o parte, Directiva 2014/59 nu determina centralizarea procesului decizional în materie de rezoluție, dispunea în esență punerea la dispoziția autorităților naționale din fiecare stat membru a unor instrumente și competențe comune în materie de rezoluție și le lăsa acestora o anumită marjă de apreciere în ceea ce privește aplicarea instrumentelor respective și utilizarea mecanismelor naționale de finanțare a rezoluției și întrucât, pe de altă parte, această directivă nu împiedica în totalitate adoptarea de decizii separate și potențial contradictorii de către statele membre în ceea ce privește rezoluția grupurilor transfrontaliere, s-a decis instituirea unui mecanism unic de rezoluție (MUR).

6 Astfel, a doua etapă în realizarea uniunii bancare a constat în adoptarea Regulamentului (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui MUR și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO 2014, L 225, p. 1).

7 Considerentul (12) al Regulamentului nr. 806/2014 indică:

„Asigurarea unor decizii eficace în materie de rezoluție pentru băncile din Uniune aflate în dificultate, inclusiv în ceea ce privește utilizarea fondurilor colectate la nivelul Uniunii, este esențială pentru finalizarea pieței interne a serviciilor financiare. În cadrul pieței interne, situațiile de dificultate majoră cu care se confruntă unele bănci dintr-un stat membru pot afecta stabilitatea piețelor financiare din Uniune în ansamblu. Asigurarea unor norme eficiente și uniforme în materie de rezoluție și a unor condiții echitabile de finanțare a rezoluției în toate statele membre este nu numai în interesul statelor membre în care băncile își desfășoară activitatea, ci și în interesul tuturor statelor membre în general, constituind un mijloc de a asigura condiții de concurență echitabile și de a îmbunătăți funcționarea pieței interne. Sistemele bancare de pe piața internă sunt puternic interconectate, grupurile bancare sunt internaționale, iar băncile dețin un procent important de active străine. În lipsa MUR, crizele bancare din statele membre care participă la MUS ar avea un impact sistemic negativ mai puternic și în statele membre neparticipante. Instituirea MUR va asigura o abordare neutră în ceea ce privește băncile aflate în dificultate și va spori stabilitatea băncilor din statele membre participante și va împiedica propagarea efectelor colaterale în statele membre neparticipante, facilitând astfel funcționarea pieței interne în ansamblu. Mecanismele de cooperare care vizează instituții stabilite atât în state membre participante, cât și în state membre neparticipante ar trebui să fie clare și nu ar trebui să fie discriminat, direct sau indirect, niciun stat membru sau grup de state membre, ca loc de prestare a serviciilor financiare.”

8 Potrivit articolului 1 primul paragraf din Regulamentul nr. 806/2014, acesta are ca obiect instituirea unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme pentru rezoluția entităților menționate la articolul 2 care sunt stabilite în statele membre participante, și anume băncile al căror supraveghetor din țara de origine este BCE sau autoritatea națională competentă din statele membre a căror monedă este euro sau din statele membre a căror monedă nu este euro care au stabilit legături de strânsă cooperare în conformitate cu articolul 7 din Regulamentul nr. 1024/2013 [a se vedea considerentul (15) al Regulamentului nr. 806/2014].

9 Articolul 1 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că aceste norme uniforme și această procedură uniformă se aplică de către Comitetul unic de rezoluție (SRB), instituit în conformitate cu articolul 42 din același regulament, împreună cu Consiliul Uniunii Europene și Comisia Europeană și cu autoritățile naționale de rezoluție, în cadrul MUR instituit prin același regulament. Se prevede de asemenea că MUR este sprijinit de un fond unic de rezoluție (FUR).

10 În temeiul articolului 16 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB hotărăște cu privire la o măsură de rezoluție în legătură cu o instituție financiară cu sediul într-un stat membru participant, în cazul în care cele trei condiții prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din același regulament sunt îndeplinite.

11 Prima condiție impune ca entitatea să se afle sau să fie susceptibilă de a se afla în dificultate. Evaluarea acestei condiții este realizată de BCE, după consultarea SRB, sau de SRB și se consideră îndeplinită în cazul în care entitatea se află în una sau mai multe dintre situațiile enumerate la articolul 18 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014.

12 A doua condiție presupune să nu existe nicio perspectivă rezonabilă ca intrarea în dificultate a entității să poată fi împiedicată în timp util prin măsuri alternative din sectorul privat sau de supraveghere.

13 A treia condiție presupune ca o măsură de rezoluție să fie necesară în interes public, și anume ca aceasta să fie necesară pentru atingerea unuia sau mai multor obiective ale rezoluției, în timp ce lichidarea entității conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar permite atingerea acestor obiective în aceeași măsură.

14 Articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014 definește obiectivele rezoluției ca fiind următoarele: asigurarea continuității funcțiilor critice; evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii; protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar; protejarea depunătorilor și a investitorilor; protejarea fondurilor și a activelor clienților.

15 Articolul 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că, înainte de a decide cu privire la o măsură de rezoluție sau de a exercita competența privind reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital relevante, SRB se asigură că o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de SRB și de autoritatea națională de rezoluție și de entitatea în cauză, efectuează o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor și a pasivelor entității în cauză.

16 Potrivit articolului 20 alineatul (15) din Regulamentul nr. 806/2014, evaluarea face parte integrală din decizia de a aplica un instrument de rezoluție sau de a exercita o competență de rezoluție sau din decizia privind exercitarea competenței privind reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital.

17 Atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB adoptă o schemă de rezoluție.

18 Atunci când acționează în cadrul procedurii de rezoluție, SRB, Consiliul și Comisia trebuie să se asigure că măsura de rezoluție este luată în conformitate cu anumite principii enumerate la articolul 15 din Regulamentul nr. 806/2014, printre care figurează principiul potrivit căruia acționarii instituției aflate în rezoluție sunt primii care suportă pierderi, precum și principiul potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să suporte pierderi mai mari decât pierderile pe care le-ar fi suportat dacă entitatea vizată de măsura de rezoluție ar fi fost lichidată printr-o procedură obișnuită de insolvență.

19 În schema de rezoluție, SRB determină aplicarea instrumentelor de rezoluție. Articolul 22 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014 enumeră diferitele instrumente de rezoluție disponibile, și anume vânzarea activității, instrumentul instituției-punte, separarea activelor și recapitalizarea internă.

20 În schema de rezoluție, SRB poate de asemenea să își exercite competența de a reduce valoarea contabilă sau de a converti instrumentele de capital ale entității în cauză în condițiile prevăzute la articolul 21 din Regulamentul nr. 806/2014. Potrivit articolului 19 din Regulamentul nr. 806/2014, o măsură de rezoluție poate presupune și acordarea de ajutoare de stat sau recurgerea la FUR.

21 Potrivit articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB transmite schema de rezoluție Comisiei de îndată ce o adoptă. În termen de 24 de ore de la transmiterea de către SRB a schemei de rezoluție, Comisia fie o aprobă, fie se opune acesteia în ceea ce privește aspectele sale discreționare, altele decât cele prevăzute la al treilea paragraf, și anume respectarea criteriului privind interesul public sau o modificare semnificativă a cuantumului FUR. În ceea ce privește aceste din urmă aspecte discreționare, în termen de 12 ore de la transmiterea de către SRB a schemei de rezoluție, Comisia poate propune Consiliului să se opună schemei de rezoluție în temeiul faptului că schema de rezoluție adoptată de SRB nu îndeplinește criteriul privind interesul public ori să adopte sau să se opună unei modificări semnificative a cuantumului prevăzut de FUR în schema de rezoluție transmisă de SRB. Schema de rezoluție poate intra în vigoare numai în cazul în care nici Consiliul, nici Comisia nu se opun în termen de 24 de ore după transmiterea acesteia de către SRB.

22 Articolul 18 alineatul (9) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB se asigură că sunt întreprinse măsurile de rezoluție necesare în vederea aplicării schemei de rezoluție de către autoritățile naționale de rezoluție relevante. Schema de rezoluție este adresată acestora din urmă, solicitându-li-se să ia toate măsurile necesare pentru a o pune în aplicare în conformitate cu articolul 29 din același regulament, prin exercitarea competențelor de rezoluție.

23 Ulterior adoptării unei măsuri de rezoluție, în temeiul articolului 20 alineatul (16) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB asigură efectuarea unei evaluări de către o persoană independentă pentru a determina dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care instituția aflată în rezoluție ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență. Această evaluare poate conduce, în temeiul articolului 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul nr. 806/2014, la plata unei compensații acționarilor sau creditorilor dacă aceștia au suferit pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul unei lichidări prin procedura obișnuită de insolvență.

Istoricul cauzei și situația de fapt ulterioară introducerii acțiunii

24 Reclamantele, Algebris (UK) Ltd și Anchorage Capital Group LLC, sunt administratori de fonduri de investiții care dețineau instrumente de fonduri proprii de nivelul 1 suplimentar și instrumente de fonduri proprii de nivel 2 emise de Banco Popular Español, SA (denumită în continuare „Banco Popular”) înainte de adoptarea unei scheme de rezoluție în privința acesteia din urmă.

Cu privire la situația Banco Popular înainte de adoptarea schemei de rezoluție

25 Grupul Banco Popular, a cărui societate mamă era Banco Popular, era, la data rezoluției, al șaselea grup bancar spaniol.

26 În anul 2016, Banco Popular a efectuat o majorare de capital de 2,5 miliarde de euro.

27 La 5 decembrie 2016, sesiunea executivă a SRB a adoptat un plan de rezoluție a grupului Banco Popular. Instrumentul de rezoluție privilegiat în acest plan de rezoluție era instrumentul de recapitalizare internă prevăzut la articolul 27 din Regulamentul nr. 806/2014.

28 La 3 februarie 2017, Banco Popular a publicat raportul său anual 2016, în care a anunțat o nevoie de rezerve excepționale în cuantum de 5,7 miliarde de euro, conducând la o pierdere consolidată de 3,485 miliarde de euro, precum și la numirea unui nou președinte.

29 La 10 februarie 2017, DBRS Ratings Limited (DBRS) (devenit DBRS Morningstar) a scăzut ratingul Banco Popular, cu perspectivă negativă, având în vedere situația slăbită a capitalului Banco Popular în urma unei pierderi nete mai mari decât cea prevăzută în raportul său anual, menționată la punctul 28 de mai sus, precum și eforturile Banco Popular pentru reducerea stocului său încă ridicat de active neperformante.

30 La 3 aprilie 2017, Banco Popular a anunțat rezultatul auditurilor interne care indicau că puteau fi necesare corecții la raportul anual 2016. Aceste ajustări au fost efectuate în raportul financiar al Banco Popular pentru primul trimestru al anului 2017.

31 La 10 aprilie 2017, cu ocazia adunării generale a acționarilor Banco Popular, președintele consiliului de administrație a anunțat că banca preconiza fie o majorare de capital, fie o tranzacție comercială ca urmare a situației grupului din punctul de vedere al fondurilor proprii și al nivelului său de active neperformante. Președintele-director general al Banco Popular a fost înlocuit la mai puțin de un an de la data intrării sale în funcție.

32 În urma anunțului din 3 aprilie 2017 privind necesitatea ajustării rezultatelor financiare pentru anul 2016, DBRS a scăzut, la 6 aprilie, ratingul Banco Popular, menținându-și perspectiva negativă. Standard & Poor’s, la 7 aprilie, și Moody’s Investors service (denumită în continuare „Moody’s”), la 21 aprilie 2017, au scăzut de asemenea ratingul Banco Popular cu perspectivă negativă.

33 În luna aprilie 2017, Banco Popular a inițiat o procedură de vânzare privată în scopul realizării vânzării sale către un concurent puternic, ceea ce ar fi restabilit situația sa financiară. Data limită pentru ca eventualii cumpărători interesați de achiziționarea Banco Popular să își prezinte oferta fusese stabilită la 10 iunie 2017, apoi a fost amânată până la sfârșitul lunii iunie 2017.

34 La 5 mai 2017, Banco Popular a prezentat raportul său financiar pentru primul trimestru al anului 2017, anunțând pierderi în valoare de 137 de milioane de euro.

35 La 12 mai 2017, cerința de acoperire a necesarului de lichiditate (*Liquidity Coverage Requirement*) al Banco Popular a trecut sub pragul minim de 80 % stabilit la articolul 460 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO 2013, L 176, p. 1).

36 Prin scrisoarea din 16 mai 2017, Banco Santander, SA, a informat Banco Popular că nu era în măsură să prezinte o ofertă fermă în cadrul procedurii de vânzare privată.

37 La 16 mai 2017, Banco Popular, într-o comunicare a unui fapt relevant către Comisión nacional del mercado de valores (CNMV, Comisia Națională pentru Piața Valorilor Mobiliare, Spania), a arătat că potențialii cumpărători își manifestaseră interesul în procedura de vânzare privată, însă nu fusese primită nicio ofertă fermă.

38 La 19 mai 2017, agenția FITCH a scăzut pe termen lung ratingul Banco Popular.

39 La 23 mai 2017, președinta SRB, doamna Elke König, a acordat un interviu canalului de televiziune Bloomberg, în cadrul căruia a fost întrebată, printre altele, cu privire la situația Banco Popular.

40 În cursul lunii mai 2017, numeroase articole de presă au raportat dificultățile Banco Popular. Cu titlu de exemplu, trebuie menționat un articol din 11 mai 2017, publicat pe site-ul internet *elconfidencial.com*, intitulat „Saracho dispune vânzarea urgentă a Popular către JP Morgan și Lazard ca urmare a unui risc de faliment” (Saracho encarga la venta urgente del Popular a JP Morgan y Lazard por riesgo de quiebra). În articolul respectiv se arată că președintele băncii mandatase JP Morgan și Lazard să organizeze vânzarea urgentă a băncii ca urmare a unui risc de faliment din cauza exodului masiv al depozitelor clienților particulari și instituționali și că acesta considera că singurul mod de a asigura viabilitatea băncii era vânzarea completă și iminentă a întregului grup. Articolul relatează că, „ținând seama de persistența retragerilor din depozite și de închiderea unor surse de finanțare externe, banca se expunea unui risc serios de faliment și că, prin urmare, [președintele său] fusese obligat să activeze măsura cea mai drastică și să se abțină în mod progresiv de la vânzarea activelor sale pentru a îmbunătăți ponderea fondurilor proprii și a îndeplini cerințele BCE”.

41 La 15 mai 2017, un articol publicat pe site-ul internet *elconfidencial.com*, intitulat „BCE inspectează Banco Popular timp de două luni în plin proces de vânzare” (El BCE inspecciona a Banco Popular durante dos meses en pleno proceso de venta), arată că planul de vânzare a Banco Popular, pus în aplicare de președintele său, a avut loc după inspecția efectuată de BCE, care confirmase deficitul rezervelor. Potrivit acestui articol, inspectorii BCE constataseră că dificultățile Banco Popular ar fi legate de deficitul său de rezerve pentru a-și acoperi expunerea imobiliară și că ar fi necesar să se evite retragerile ocazionale din depozite. Acești inspectori și-ar fi exprimat de asemenea nemulțumirea cu privire la prezentarea conturilor aferente anului 2016.

42 La 31 mai 2017, agenția Reuters a publicat un articol intitulat „UE, avertizată în legătură cu riscul unei rezoluții a Banco Popular” (EU warned of wind-down risk for Spain’s Banco Popular). Acest articol menționează în special că, potrivit unui funcționar al Uniunii rămas anonim, unul dintre principalii supraveghetori ai băncilor în Europa avertizase funcționarii Uniunii că Banco Popular ar putea fi lichidată dacă nu ar reuși să găsească un cumpărător. Potrivit acestui articol,

funcționarul respectiv a indicat de asemenea că președinta SRB emisese recent o „avertizare timpurie” și declarase că SRB urmărea procedura (referitoare la Banco Popular) cu o atenție deosebită în vederea unei posibile intervenții.

43 În aceeași zi, SRB a publicat un comunicat de presă prin care contesta conținutul acestui articol.

44 În primele zile ale lunii iunie 2017, Banco Popular a trebuit să facă față unor retrageri de lichidități masive.

45 La 5 iunie 2017, dimineața, Banco Popular a prezentat Banco de España (Banca Spaniei) o primă cerere de aport urgent de lichidități, apoi o a doua cerere, după-amiaza, care conținea o majorare a sumei solicitate, ca urmare a unor mișcări de lichidități importante. În temeiul unei cereri a Băncii Spaniei și în urma evaluării BCE din aceeași zi referitoare la cererea de aport urgent de lichidități a Banco Popular, Consiliul guvernatorilor BCE nu a formulat obiecții cu privire la un aport urgent de lichidități pentru Banco Popular în perioada care se încheia la 8 iunie 2017. Banco Popular a primit o parte a acestui aport urgent de lichidități, iar ulterior Banca Spaniei a arătat că nu era în măsură să furnizeze Banco Popular un aport urgent de lichidități suplimentar.

46 La 6 iunie 2017, DBRS și Moody’s au scăzut ratingul Banco Popular.

Cu privire la alte fapte anterioare adoptării schemei de rezoluție

47 La 23 mai 2017, SRB a însărcinat Deloitte, în calitate de expert independent, să efectueze evaluarea Banco Popular în temeiul articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014.

48 La 24 mai 2017, SRB a solicitat Banco Popular, în temeiul articolului 34 din Regulamentul nr. 806/2014, informațiile necesare pentru realizarea evaluării sale. La 2 iunie 2017, SRB a solicitat de asemenea Banco Popular să furnizeze informații privind procedura de vânzare privată, precum și să prevadă un acces la camera de date virtuală securizată pe care aceasta din urmă o instituise în cadrul procedurii menționate.

49 La 3 iunie 2017, sesiunea executivă a SRB a adoptat Decizia SRB/EES/2017/06, adresată Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB, Fondul de restructurare ordonată a instituțiilor bancare, Spania), privind comercializarea Banco Popular. SRB a aprobat inițierea imediată a procedurii de vânzare a Banco Popular de către FROB și a indicat acestuia din urmă cerințele privind scoaterea pe piață conform articolului 39 din Directiva 2014/59. SRB indica, printre altele, că FROB trebuia să îi contacteze pe cei cinci cumpărători potențiali care fuseseră invitați să depună o ofertă în cadrul procedurii de vânzare privată.

50 Dintre cei cinci cumpărători potențiali, doi au decis să nu participe la procedura de vânzare, iar unul a fost exclus de BCE din motive prudențiale.

51 La 4 iunie 2017, cei doi cumpărători potențiali care au decis să participe la procedura de vânzare, Banco Santander și Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (BBVA), au semnat un acord de nedivulgare, iar la 5 iunie 2017, au avut acces la camera de date virtuală.

52 La 5 iunie 2017, SRB a adoptat o primă evaluare (denumită în continuare „evaluarea 1”), în aplicarea articolului 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, care avea drept obiectiv să fundamenteze stabilirea faptului că s-au îndeplinit condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, astfel cum sunt definite la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.

53 La 6 iunie 2017, BCE a realizat o evaluare a faptului dacă Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, după consultarea SRB, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014.

54 În această evaluare, BCE a arătat că, în cursul lunilor precedente, Banco Popular suferise o deteriorare importantă a situației sale de trezorerie, în principal ca urmare a unei epuizări semnificative a bazei sale de depozite. Banco Popular s-a confruntat cu retrageri importante de lichidități la toate segmentele de clientelă. BCE a enumerat evenimentele care conduseseră la problemele de lichiditate cu care trebuia să se confrunte Banco Popular.

55 În această privință, BCE a arătat că, în luna februarie 2017, cu ocazia prezentării conturilor sale anuale, Banco Popular a divulgat o nevoie de rezerve excepționale în cuantum de 5,7 miliarde de euro, conducând la pierderi de 3,485 miliarde de euro în anul 2016, precum și înlocuirea președintelui său de lungă durată, care efectuase o revizuire a strategiei băncii. Anunțul referitor la rezervele suplimentare și la pierderile aferente încheierii exercițiului a condus la o scădere a ratingului Banco Popular de către DBRS la 10 februarie 2017 și a suscitat îngrijorări profunde din partea clientelei Banco Popular, care s-au concretizat prin retrageri importante și neașteptate de depozite și printr-o frecvență ridicată a vizitelor clienților în sucursalele băncii.

56 BCE a arătat de asemenea că publicarea de către Banco Popular, la 3 aprilie 2017, a unei declarații publice ad-hoc care informa cu privire la rezultatul mai multor audituri interne ce puteau avea un impact semnificativ asupra situațiilor financiare ale instituției, precum și confirmarea că președintele-director general al instituției urma să fie înlocuit la mai puțin de un an de la intrarea sa în funcție au declanșat un alt val de retrageri de depozite. BCE a arătat că acest val de retrageri de depozite fusese alimentat și de:

– o scădere a ratingului Banco Popular efectuată de Standard & Poor’s la 7 aprilie 2017;

– anunțarea de către Banco Popular, la 10 aprilie 2017, a faptului că nu va plăti dividende și că ar putea fi necesară o majorare de capital sau o tranzacție corporativă ca urmare a situației tensionate a fondurilor proprii și a alinierii necesare *inter pares* a acoperirii activelor neperformante;

– o scădere a ratingului Banco Popular efectuată de Moody’s la 21 aprilie 2017;

– publicarea rezultatelor din primul trimestru al anului 2017 care erau mai slabe decât se prevăzuse;

– acoperirea mediatică negativă și continuă, cum ar fi articolele din 11 și 15 mai 2017 menționate la punctele 40 și 41 de mai sus, care sugerau că președintele Banco Popular dispusese o vânzare urgentă a băncii ca urmare a unui risc iminent de faliment sau de lipsă de lichidități și că banca trebuia să facă față unei nevoi suplimentare importante de rezerve rezultând dintr-o inspecție la fața locului efectuată de supraveghetor.

57 BCE a constatat de asemenea că depozitele pierdute începând de la 31 mai 2017 erau deosebit de relevante, după divulgarea în mass-media a faptului că banca ar putea intra în lichidare dacă procesul de vânzare în curs nu era fructuos într-un termen foarte scurt.

58 În plus, BCE a arătat că, deși Banco Popular a dezvoltat diverse măsuri generatoare de lichidități suplimentare în cursul săptămânilor anterioare și a început să le pună în aplicare, amploarea fluxurilor de intrare realizate și încă așteptate era insuficientă pentru a remedia epuizarea poziției de lichiditate a Banco Popular la data evaluării. Aceasta a arătat și că, chiar dacă se recurgea la aportul urgent de lichidități pentru care Consiliul guvernatorilor BCE nu emisese obiecții la 5 iunie 2017, situația de trezorerie la această dată nu era suficientă pentru a garanta capacitatea Banco Popular de a face față creanțelor sale cel târziu la 7 iunie 2017.

59 BCE a apreciat că măsurile deja adoptate de Banco Popular nu fuseseră suficient de eficiente pentru a inversa deteriorarea situației sale de trezorerie. Aceasta a arătat că, drept măsură alternativă pentru a garanta capacitatea sa de a face față angajamentelor sale care deveneau scadente, Banco Popular încerca să pună în aplicare o tranzacție corporativă, și anume vânzarea sa către un concurent mai puternic. Totuși, BCE a considerat că, ținând seama de deteriorarea situației de trezorerie a Banco Popular, de lipsa dovezii capacității acesteia de a răsturna situația lichidității sale într-un viitor apropiat și de faptul că negocierile nu conduseseră până atunci la un rezultat pozitiv, confirmarea unei asemenea tranzacții private nu era previzibilă într-un termen care permitea Banco Popular să își poată achita datoriile sau alte creanțe la scadență.

60 BCE a constatat că, în același timp, nu existau măsuri de supraveghere sau de intervenție timpurie disponibile care să permită restabilirea imediată a situației de trezorerie a Banco Popular și care să îi asigure suficient timp pentru a pune în aplicare o tranzacție comercială sau o altă soluție. Măsurile aflate la dispoziția BCE ca autoritate competentă, în temeiul transpunerii naționale a articolului 104 din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO 2013, L 176, p. 338) și a articolelor 27-29 din Directiva 2014/59 sau a articolului 16 din Regulamentul nr. 1024/2013, nu puteau garanta că Banco Popular ar avea posibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență, date fiind amploarea și ritmul deteriorării lichidității observate.

61 În concluzie, ținând seama în special de retragerile excesive din depozite, de rapiditatea cu care banca pierduse trezoreria și de incapacitatea acesteia de a genera alte lichidități, BCE a considerat că existau elemente obiective care indicau că probabil Banco Popular se va afla, în viitorul apropiat, în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență. BCE a constatat că Banco Popular se află sau, în orice caz, este susceptibilă de a se afla în dificultate, într-un viitor apropiat, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) litera (a) și cu alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014.

62 La 6 iunie 2017, consiliul de administrație al Banco Popular a informat BCE că a ajuns la concluzia că banca era susceptibilă de a se afla în dificultate.

63 În aceeași zi, FROB a adoptat o scrisoare care conținea informațiile privind procedura de vânzare (denumită în continuare „scrisoarea de procedură”) și prin care s-a stabilit termenul de depunere a ofertelor la 6 iunie 2017 la miezul nopții.

64 Tot în aceeași zi, BBVA, unul dintre cei doi cumpărători potențiali ai Banco Popular, a informat FROB că nu va depune o ofertă.

65 Tot la 6 iunie 2017, Deloitte a prezentat SRB o a doua evaluare (denumită în continuare „evaluarea 2”), redactată în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014. Obiectivul evaluării 2 era acela de a estima valoarea activelor și a pasivelor Banco Popular, de a furniza o estimare cu privire la tratamentul de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, precum și de a furniza elementele care permit luarea deciziei cu privire la acțiunile și titlurile de proprietate care trebuie transferate și care permit SRB să stabilească condiții comerciale pentru instrumentul de vânzare a activității. Această evaluare a estimat în special valoarea economică a Banco Popular la 1,3 miliarde de euro în cel mai bun caz, la minus 8,2 miliarde de euro în cazul cel mai nefavorabil și la minus 2 miliarde de euro pentru cea mai bună estimare.

66 La 7 iunie 2017, Banco Santander a depus o ofertă fermă.

67 Prin scrisoarea din 7 iunie 2017, FROB a informat SRB că Banco Santander depusese o ofertă la 7 iunie la ora 3.12 și că prețul oferit de Banco Santander pentru vânzarea acțiunilor Banco Popular era de 1 euro. FROB a arătat că comitetul său director a reținut Banco Santander drept ofertant câștigător în procedura de vânzare concurențială a Banco Popular și a decis să propună SRB să desemneze Banco Santander drept cumpărător în decizia SRB privind adoptarea unei scheme de rezoluție în privința Banco Popular.

Cu privire la schema de rezoluție a Banco Popular din 7 iunie 2017

68 La 7 iunie 2017, sesiunea executivă a SRB a adoptat Decizia SRB/EES/2017/08 privind schema de rezoluție pentru Banco Popular (denumită în continuare „schema de rezoluție”) în temeiul Regulamentului nr. 806/2014.

69 Potrivit articolului 1 din schema de rezoluție, SRB, întrucât a considerat că erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, a decis să supună Banco Popular unei proceduri de rezoluție începând de la data rezoluției.

70 Astfel, SRB a considerat, în primul rând, că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, în al doilea rând, că nu existau alte măsuri ce ar putea împiedica în timp util intrarea în dificultate a Banco Popular și, în al treilea rând, că era necesară în interes public o măsură de rezoluție sub forma unui instrument de vânzare a activității Banco Popular. În această privință, SRB a indicat că rezoluția era necesară și proporțională cu realizarea a două obiective prevăzute la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014, și anume asigurarea continuității funcțiilor critice ale băncii și evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare.

71 La articolul 5 punctul 5.1 din schema de rezoluție, SRB a decis următoarele:

„Instrumentul de rezoluție aplicat Banco Popular va consta într-o vânzare a activității în temeiul articolului 24 din Regulamentul nr. 806/2014 prin transferul acțiunilor către un cumpărător. Reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital vor fi efectuate imediat înainte de aplicarea instrumentului de vânzare a activității.”

72 Articolul 6 din schema de rezoluție privește reducerea valorii contabile a instrumentelor de capital și instrumentul de vânzare a activității. La articolul 6 punctul 6.1, SRB a menționat măsurile pe care le adoptase în aplicarea competenței de a reduce valoarea contabilă prevăzute la articolul 21 din Regulamentul nr. 806/2014.

73 Astfel, la articolul 6 punctul 6.1 din schema de rezoluție, SRB a decis:

– mai întâi, să reducă valoarea contabilă a cuantumului nominal al capitalului social al Banco Popular cu suma de 2 098 429 046 de euro, ceea ce conducea la anularea a 100 % din acțiunile Banco Popular;

– apoi, să convertească totalitatea cuantumului principal al instrumentelor de fonduri proprii de nivelul 1 suplimentar emise de Banco Popular și aflate în circulație la data deciziei privind schema de rezoluție în acțiuni nou emise ale Banco Popular, „acțiunile noi I”;

– în continuare, să reducă la zero valoarea contabilă nominală a „acțiunilor noi I”, ceea ce determina anularea a 100 % din aceste „acțiuni noi I”.

– în sfârșit, să convertească totalitatea cuantumului principal al instrumentelor de fonduri proprii de nivelul 2 emise de Banco Popular și aflate în circulație la data deciziei de rezoluție în acțiuni nou emise ale Banco Popular, „acțiunile noi II”.

74 Articolul 6 punctul 6.3 din schema de rezoluție prevede că aceste măsuri de reducere a valorii contabile și de conversie sunt întemeiate pe evaluarea 2 coroborată cu rezultatele unui proces de vânzare transparent și deschis realizat de autoritatea de rezoluție spaniolă, FROB.

75 La articolul 6 punctul 6.5 din schema de rezoluție, SRB a arătat că exercita competențele care îi erau conferite prin articolul 24 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, referitor la instrumentul de vânzare a activității, și că a dispus ca „acțiunile noi II” să fie transferate către Banco Santander, libere de orice drept sau privilegiu al unui terț, în schimbul plății unui preț de cumpărare de un euro. Se preciza că cumpărătorul își dăduse deja consimțământul pentru transfer.

76 De asemenea, SRB a arătat că transferul „acțiunilor noi II” trebuia efectuat pe baza ofertei obligatorii a cumpărătorului din 7 iunie 2017 și trebuia pus în aplicare de FROB în temeiul Ley 11/2015 de recuperación y resolución de entidades de crédit y empresas de servicios de inversión (Legea 11/2015 de redresare și de rezoluție a instituțiilor de credit și a firmelor de servicii de investiții) din 18 iunie 2015 (BOE nr. 146 din 19 iunie 2015, p. 50797).

77 Schema de rezoluție a fost prezentată Comisiei spre aprobare la 7 iunie 2017, la ora 5.13.

78 La 7 iunie 2017, la ora 6.30, Comisia a adoptat Decizia (UE) 2017/1246 de aprobare a schemei de rezoluție pentru Banco Popular (JO 2017, L 178, p. 15, denumită în continuare „decizia atacată”) și a notificat-o SRB. În consecință, schema de rezoluție a intrat în vigoare în aceeași zi.

79 Din considerentul (4) al deciziei atacate reies următoarele:

„Comisia aprobă schema de rezoluție. În special, Comisia este de acord cu argumentele prezentate de SRB cu privire la motivele pentru care rezoluția este necesară în interes public, în conformitate cu articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 806/2014.”

80 În aceeași zi, FROB a adoptat măsurile necesare pentru punerea în aplicare a schemei de rezoluție, în conformitate cu articolul 29 din Regulamentul nr. 806/2014. În acest cadru, FROB și-a dat acordul pentru transferul acțiunilor noi ale Banco Popular rezultate din conversia instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 („acțiunile noi II”) către Banco Santander.

Cu privire la situația de fapt ulterioară adoptării deciziei de rezoluție

81 La 14 iunie 2018, Deloitte a transmis SRB evaluarea diferenței de tratament, prevăzută la articolul 20 alineatele (16)-(18) din Regulamentul nr. 806/2014, realizată pentru a stabili dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență (denumită în continuare „evaluarea 3”). La 31 iulie 2018, Deloitte a trimis SRB un addendum la această evaluare prin care a corectat anumite erori de formă.

82 La 28 septembrie 2018, în urma unei fuziuni prin absorbție, Banco Santander a devenit succesorul cu titlu universal al Banco Popular.

83 La 17 martie 2020, SRB a adoptat Decizia SRB/EES/2020/52 de stabilire a necesității de a acorda o compensație acționarilor și creditorilor în legătură cu care au fost luate măsurile de rezoluție privind Banco Popular. Un anunț referitor la această decizie a fost publicat la 20 martie 2020 în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* (JO 2020, C 91, p. 2). În decizia respectivă, SRB a considerat că acționarii și creditorii care fuseseră afectați de rezoluția Banco Popular nu aveau dreptul la o compensație din FUR, în conformitate cu articolul 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul nr. 806/2014.

Procedura și concluziile părților

84 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 17 august 2017, reclamantele au introdus prezenta acțiune.

85 Prin înscrisurile depuse la grefa Tribunalului la 20 noiembrie și, respectiv, la 18 decembrie 2017, Banco Santander și SRB au solicitat să intervină în prezenta procedură în susținerea concluziilor Comisiei. Prin ordonanțele din 12 aprilie 2019, președintele Camerei a opta a Tribunalului a admis cererile de intervenție formulate de SRB și Banco Santander. Intervenienții și-au depus memoriile, iar reclamantele și-au depus observațiile cu privire la acestea în termenele stabilite.

86 Prin scrisoarea din 6 iulie 2018, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul de procedură, Tribunalul a adresat părților principale întrebări scrise. Părțile principale au răspuns la această cerere în termenul acordat.

87 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 31 octombrie 2019, reclamantele au depus o nouă propunere de probe, în temeiul articolului 85 alineatul (3) din Regulamentul de procedură. Comisia și SRB și-au depus observațiile în termenul stabilit.

88 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, în temeiul articolului 27 alineatul (5) din Regulamentul de procedură, judecătorul raportor a fost repartizat la Camera a treia, căreia, în consecință, i-a fost atribuită prezenta cauză.

89 La propunerea Camerei a treia, Tribunalul a decis, în temeiul articolului 28 din regulamentul său de procedură, să trimită cauza în fața unui complet de judecată extins.

90 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 16 octombrie 2020, reclamantele au prezentat o nouă propunere de probe, în temeiul articolului 85 alineatul (3) din Regulamentul de procedură. Comisia, SRB și Banco Santander și-au depus observațiile în termenul stabilit.

91 La 15 martie 2021, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul de procedură, Tribunalul a solicitat Comisiei să depună mai multe documente. Prin scrisoarea din 30 martie 2021, Comisia a indicat că nu poate da curs cererii Tribunalului, dar că va fi în măsură să prezinte documentele solicitate în cadrul unei măsuri de cercetare judecătorească.

92 La 15 aprilie 2021, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul de procedură, Tribunalul a solicitat SRB să depună anumite documente. Prin scrisoarea din 20 aprilie 2021, SRB a răspuns că documentele solicitate erau în parte confidențiale și că puteau fi prezentate în cazul în care Tribunalul ar adopta o măsură de cercetare judecătorească.

93 Prin Ordonanța din 21 mai 2021, Tribunalul a dispus ca Comisia, în temeiul, pe de o parte, al articolului 24 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, al articolului 91 litera (b), al articolului 92 alineatul (3), precum și al articolului 103 din regulamentul de procedură, să prezinte versiunile integrale ale următoarelor documente: schema de rezoluție, evaluarea 2, evaluarea BCE din 6 iunie 2017 cu privire la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular. Tribunalul a obligat de asemenea SRB să prezinte versiunile neconfidențială și confidențială ale scrisorii Banco Popular adresate BCE din 6 iunie 2017, inclusiv anexa la aceasta, și ale scrisorii BCE adresate Banco Popular din 18 mai 2017.

94 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 4 iunie 2021, reclamantele au prezentat o nouă propunere de probe, în temeiul articolului 85 alineatul (3) din Regulamentul de procedură. Celelalte părți au fost invitate să își prezinte observațiile cu privire la această cerere în ședință.

95 Prin Ordonanța din 16 iunie 2021, pe de o parte, Tribunalul a retras din dosar versiunile confidențiale ale documentelor prezentate de Comisie și de SRB în executarea Ordonanței din 21 mai 2021 și, pe de altă parte, a transmis celorlalte părți scrisoarea din 6 iunie 2017 a Banco Popular adresată BCE fără anexa la aceasta.

96 Întrucât doi membri ai Camerei a treia extinse au fost împiedicați să participe la ședință, președintele Tribunalului a desemnat alți doi judecători pentru a completa camera.

97 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 24 iunie 2021.

98 Reclamantele solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate sau, cu titlu subsidiar, a articolului 1 din aceasta;

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

99 Comisia solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.

100 Banco Santander și SRB solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

101 În susținerea acțiunii lor, reclamantele invocă șase motive. Primul motiv se întemeiază pe faptul că Comisia nu a examinat schema de rezoluție înainte de a o aproba. Al doilea motiv este întemeiat pe încălcarea obligației de motivare. Al treilea motiv este întemeiat pe încălcarea obligațiilor privind secretul profesional și de bună administrare. Al patrulea motiv este întemeiat pe erori vădite de apreciere în aplicarea articolelor 14, 18, 20-22 și 24 din Regulamentul nr. 806/2014. Al cincilea motiv este întemeiat pe încălcarea dreptului de proprietate. Al șaselea motiv este întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat.

102 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, în ceea ce privește întinderea controlului exercitat de Tribunal, reclamantele susțin că Tribunalul trebuie să realizeze un control complet și aprofundat al schemei de rezoluție.

103 Comisia consideră că, în cadrul acțiunilor în anulare, instanțele Uniunii sunt obligate, atunci când apare o problemă tehnică complexă, să examineze exactitatea constatărilor de fapt și de drept pe care se întemeiază actul atacat, să verifice lipsa unei erori vădite sau lipsa unui abuz de putere și să verifice dacă pârâtul nu a depășit în mod clar limitele puterii sale discreționare.

104 În această privință, este necesar să se arate că jurisprudența a delimitat întinderea controlului exercitat de Tribunal atât în situații în care actul atacat se întemeiază pe o apreciere a elementelor de fapt de ordin științific și tehnic deosebit de complexe, cât și atunci când este vorba despre aprecieri economice complexe.

105 Pe de o parte, în ceea ce privește situațiile în care autoritățile Uniunii dispun de o largă putere de apreciere, în special în ceea ce privește aprecierea unor elemente de fapt de ordin științific și tehnic deosebit de complexe pentru a determina natura și întinderea măsurilor pe care le adoptă, controlul instanței Uniunii trebuie să se limiteze la a examina dacă exercitarea unei astfel de competențe nu este afectată de o eroare vădită sau de un abuz de putere ori dacă aceste autorități nu au depășit în mod vădit limitele puterii lor de apreciere. Într-un asemenea context, instanța Uniunii nu poate să substituie prin aprecierea sa cu privire la elementele de fapt de ordin științific și tehnic pe cea a autorităților Uniunii, care sunt singurele cărora Tratatul FUE le-a încredințat această sarcină (Hotărârea din 21 iulie 2011, Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, punctul 60, și Hotărârea din 7 martie 2013, Bilbaína de Alquitranes și alții/ECHA, T-93/10, EU:T:2013:106, punctul 76; a se vedea de asemenea Hotărârea din 11 mai 2017, Deza/ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, punctul 163 și jurisprudența citată).

106 Pe de altă parte, în ceea ce privește controlul pe care instanțele Uniunii îl exercită cu privire la aprecierile economice complexe efectuate de autoritățile Uniunii, acesta este un control restrâns, care se limitează în mod necesar la verificarea respectării normelor de procedură și de motivare, a exactității prezentării situației de fapt, precum și a lipsei unei erori vădite de apreciere și a abuzului de putere. Nu ține de competența instanțelor Uniunii ca, în cadrul acestui control, să substituie aprecierea autorității Uniunii competente cu propria apreciere economică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iulie 1985, Remia și alții/Comisia, 42/84, EU:C:1985:327, punctul 34, Hotărârea din 10 decembrie 2020, Comune di Milano/Comisia, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, punctul 100 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 16 ianuarie 2020, Iberpotash/Comisia, T-257/18, EU:T:2020:1, punctul 96 și jurisprudența citată).

107 Întrucât deciziile pe care SRB trebuie să le adopte în cadrul unei proceduri de rezoluție sunt întemeiate pe aprecieri economice și tehnice foarte complexe, este necesar să se considere că principiile care reies din jurisprudența menționată la punctele 105 și 106 de mai sus se aplică controlului pe care instanța este chemată să îl exercite.

108 Cu toate acestea, deși i se recunoaște SRB o marjă de apreciere în materie economică și tehnică, aceasta nu implică faptul că instanța Uniunii trebuie să se abțină de la a controla interpretarea, la care recurge SRB, a unor date de natură economică pe care se întemeiază decizia sa. Astfel, după cum a statuat Curtea, chiar în cazul unor aprecieri complexe, instanța Uniunii trebuie să verifice nu numai exactitatea materială a elementelor de probă invocate, fiabilitatea și coerența acestora, ci și să controleze dacă aceste elemente constituie ansamblul datelor pertinente care trebuie luate în considerare pentru aprecierea unei situații complexe și dacă ele sunt de natură să susțină concluziile deduse (a se vedea Hotărârea din 22 noiembrie 2007, Spania/Lenzing, C-525/04 P, EU:C:2007:698, punctul 57 și jurisprudența citată, Hotărârea din 26 martie 2019, Comisia/Italia, C-621/16 P, EU:C:2019:251, punctul 104 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 10 decembrie 2020, Comune di Milano/Comisia, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, punctul 115 și jurisprudența citată).

109 În această privință, pentru a stabili că SRB a săvârșit o eroare vădită în aprecierea faptelor de natură să justifice anularea schemei de rezoluție, elementele de probă prezentate de reclamantă trebuie să fie suficiente pentru a lipsi de plauzibilitate aprecierile faptelor reținute în această schemă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 14 iunie 2018, Lubrizol France/Consiliul, C-223/17 P, nepublicată, EU:C:2018:442, punctul 39, Hotărârea din 12 decembrie 1996, AIUFFASS și AKT/Comisia, T-380/94, EU:T:1996:195, punctul 59, și Hotărârea din 13 decembrie 2018, Comune di Milano/Comisia, T-167/13, EU:T:2018:940, punctul 108 și jurisprudența citată).

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia nu a examinat schema de rezoluție înainte de a o aproba

110 Reclamantele susțin în esență că, având în vedere termenul scurt de care a dispus Comisia pentru a aproba schema de rezoluție, aceasta nu a fost în măsură să efectueze o evaluare adecvată a aspectelor discreționare ale acestei scheme, cu încălcarea principiilor în materie de delegare de competențe stabilite prin Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Alta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7). Ele susțin că Comisia s-a limitat la a aproba schema de rezoluție, delegând în mod nelegal exercitarea puterii sale discreționare către SRB.

111 Comisia susține că, începând de la 2 mai 2017, data la care SRB a informat-o că Banco Popular întâmpina probleme de lichiditate și că ar putea fi necesară o măsură de rezoluție, a fost implicată în pregătirea tuturor scenariilor posibile. Aceasta ar fi prezentă în calitate de observator permanent în cadrul organelor de decizie ale SRB. Ar fi avut acces la toate documentele, iar experții săi ar fi ajutat SRB să redacteze schema de rezoluție. Aceasta susține că putea, așadar, să efectueze evaluarea necesară a acesteia în termenul de care dispunea.

112 Trebuie arătat că, la punctul 41 din Hotărârea din 22 ianuarie 2014, Regatul Unit/Parlamentul și Consiliul (C-270/12, EU:C:2014:18), Curtea a arătat că, în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7), a subliniat că, în esență, consecințele care rezultă dintr-o delegare de competențe erau foarte diferite, după cum aceasta din urmă viza, pe de o parte, competențe de executare delimitate net și a căror exercitare putea fi, prin urmare, supusă unui control riguros în raport cu criterii obiective stabilite de autoritatea care deleagă sau, pe de altă parte, o „putere discreționară, care implică o largă libertate de apreciere și a cărei exercitare [putea] fi expresia unei veritabile politici economice”.

113 Curtea a adăugat că a arătat de asemenea, în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7), că o delegare de primul tip nu putea modifica în mod semnificativ consecințele pe care le determina exercitarea competențelor pe care le afecta, în timp ce o delegare de al doilea tip, înlocuind opțiunile autorității care deleagă cu cele ale autorității delegate, opera o „veritabilă deplasare a responsabilității” (Hotărârea din 22 ianuarie 2014, Regatul Unit/Parlamentul și Consiliul, C-270/12, EU:C:2014:18, punctul 42).

114 Pentru a aprecia domeniul de aplicare al prezentului motiv, trebuie să se precizeze care este procedura de adoptare a schemelor de rezoluție instituită prin Regulamentul nr. 806/2014 și în special care este rolul conferit Comisiei.

115 În această privință, este necesar să se arate că procedura de adoptare a măsurilor de rezoluție instituite de legiuitor în Regulamentul nr. 806/2014 dădea curs observațiilor formulate de Serviciul juridic al Consiliului într-un aviz din 7 octombrie 2013 referitor la propunerea de regulament al Comisiei, care urmărea să aprecieze compatibilitatea procedurii prevăzute inițial în propunerea de regulament cu principiile în materie de delegare de competențe, astfel cum au fost interpretate în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7).

116 Inițial, în propunerea de regulament examinată în acest aviz, repartizarea competențelor între Comisie și SRB era diferită de cea care a fost reținută în final în Regulamentul nr. 806/2014. În special, Comisia avea competența de a supune o entitate unei rezoluții, de a stabili un cadru pentru utilizarea instrumentelor de rezoluție și de a decide dacă și cum trebuiau utilizate competențele de reducere a valorii contabile și de conversie a instrumentelor de capital, iar SRB, în conformitate cu cadrul stabilit de Comisie, avea competența să adopte deciziile adresate autorităților naționale de rezoluție.

117 În avizul său, Serviciul juridic al Consiliului a arătat că anumite măsuri pe care le putea include SRB într-o decizie de rezoluție nu erau definite cu suficientă precizie. Serviciul juridic al Consiliului a considerat că economia generală și structura propunerii de regulament, în care Comisia adoptă decizia de rezoluție de bază, iar SRB este obligat să acționeze în cadrul criteriilor stabilite de Comisie, erau conforme cu dreptul Uniunii, astfel cum a fost interpretat în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7). Acesta a apreciat însă că competențele SRB de a pune în aplicare instrumentele de rezoluție și deciziile păreau, într-o anumită măsură, a fi de natură discreționară și a depăși exercitarea unor competențe pur tehnice.

El a concluzionat că, în consecință, ar putea fi necesar fie să se includă în regulament alte dispoziții în scopul de a încadra corect aplicarea de către SRB a instrumentelor de rezoluție, fie să se implice în exercitarea competențelor menționate o instituție a Uniunii învestită cu competențe de executare.

118 Legiuitorul Uniunii, luând în considerare acest aviz al Serviciului juridic al Consiliului, a modificat mecanismul de adoptare a măsurilor de rezoluție. În măsura în care adoptarea unei măsuri de rezoluție implică o marjă de apreciere discreționară, legiuitorul a rezervat această competență unei instituții, iar nu SRB.

119 Aceasta reiese în special din considerentele (24) și (26) ale Regulamentului nr. 806/2014, care prevăd:

„(24) Dat fiind faptul că numai instituțiile Uniunii pot elabora politica în materie de rezoluție a Uniunii și că o marjă discreționară continuă să existe pentru adoptarea fiecărei scheme de rezoluție, este necesar să se prevadă implicarea adecvată a Consiliului și a Comisiei, în calitate de instituții care pot exercita competențe de executare în conformitate cu articolul 291 [TFUE]. Evaluarea aspectelor legate de marja discreționară în luarea de decizii privind rezoluția de către comitet ar trebui realizată de Comisie. Având în vedere impactul considerabil al deciziilor privind rezoluția asupra stabilității financiare a statelor membre și a Uniunii ca atare, precum și asupra suveranității fiscale a statelor membre, este important să i se confere Consiliului competența de executare în vederea luării anumitor decizii privind rezoluția. Astfel, ar trebui să fie de competența Consiliului ca, la propunerea Comisiei, să exercite un control efectiv asupra evaluării de către comitet a existenței interesului public și să evalueze orice modificare substanțială a cuantumului din fond ce urmează a fi folosită într-o anumită măsură de rezoluție. […]

(26) […] Comitetul ar trebui să adopte schema de rezoluție în cazul în care consideră că sunt îndeplinite criteriile referitoare la declanșarea rezoluției. Procedura legată de adoptarea schemei de rezoluție, care implică Consiliul și Comisia, consolidează independența operațională necesară a comitetului, respectând în același timp principiul delegării de competențe agențiilor, astfel cum este interpretat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene […] Prin urmare, prezentul regulament prevede că schema de rezoluție adoptată de comitet intră în vigoare numai dacă, în cursul unei perioade de 24 de ore de la adoptarea sa de către comitet, nu există obiecțiuni din partea Consiliului sau Comisiei sau schema de rezoluție este aprobată de către Comisie. Motivele pentru care Consiliului i se permite ca, la propunerea Comisiei, să aducă obiecțiuni la schema de rezoluție a comitetului, ar trebui să fie limitate strict la existența unui interes public și la modificările substanțiale aduse de Comisie cuantumului propus de comitet pentru a fi utilizat din fond. […] În calitate de observator la reuniunile comitetului, Comisia ar trebui să verifice în permanență că schema de rezoluție adoptată de comitet respectă pe deplin prezentul regulament, că asigură un echilibru corespunzător între diferitele obiective și interese aflate în joc, că respectă interesul public și că integritatea pieței interne este menținută. Având în vedere că măsura de rezoluție necesită un proces decizional extrem de rapid, Consiliul și Comisia ar trebui să coopereze îndeaproape, iar Consiliul nu ar trebui să repete lucrările pregătitoare desfășurate deja de Comisie. […]”

120 Astfel, în ceea ce privește procedura de rezoluție, articolul 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că Comisia fie aprobă schema de rezoluție, fie se opune acesteia în ceea ce privește aspectele sale discreționare și că o schemă de rezoluție poate intra în vigoare numai în cazul în care nici Consiliul, nici Comisia nu se opun în termen de 24 de ore după transmiterea acesteia de către SRB.

121 Prin urmare, în temeiul articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, este necesar ca o instituție a Uniunii, și anume Comisia sau Consiliul, să aprobe schema de rezoluție în ceea ce privește aspectele sale discreționare pentru ca aceasta să producă efecte juridice. Legiuitorul Uniunii a încredințat astfel unei instituții responsabilitatea juridică și politică de a stabili politica Uniunii în materie de rezoluție, evitând astfel o „veritabilă deplasare a responsabilității” în sensul Hotărârii din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7).

122 În consecință, Comisia trebuie să fi evaluat efectiv aspectele discreționare ale schemei de rezoluție înainte de intrarea sa în vigoare. În caz contrar, după cum susțin reclamantele, Comisia ar fi delegat în mod nelegal puterea sa discreționară către SRB, cu încălcarea principiilor în materie de delegare de competențe care decurg din Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7).

123 În cazul în care, așa cum susțin reclamantele, schema de rezoluție a intrat în vigoare în urma unei aprobări a Comisiei care nu se întemeia pe o apreciere, ci pe o simplă validare, aceasta ar avea drept consecință faptul că SRB ar fi apreciat singur aspectele discreționare care implică o alegere de politică economică și, prin urmare, necesitatea de a pune în aplicare rezoluția, ceea ce nu ar fi în conformitate cu principiile stabilite în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7).

124 În această privință, în considerentul (4) al deciziei atacate, Comisia a arătat că este de acord cu schema de rezoluție și în special cu motivele pe care SRB le-a invocat pentru a justifica necesitatea unei măsuri de rezoluție în interes public.

125 Astfel, Comisia a aprobat decizia SRB de a supune Banco Popular unei măsuri de rezoluție, considerând, printre altele, că alegerea instrumentului de vânzare a activității era necesară și proporțională pentru a atinge obiectivele de garantare a continuității funcțiilor critice și de evitare a efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare.

126 Prin argumentele lor, reclamantele susțin că, având în vedere desfășurarea procedurii, Comisia s-a limitat la a aproba schema de rezoluție fără a o examina, delegând în mod nelegal exercitarea puterii sale discreționare către SRB.

127 În primul rând, reclamantele arată că schema de rezoluție a fost transmisă Comisiei la 7 iunie 2017, la ora 5.13, și a intrat în vigoare în aceeași zi, la ora 6.30. Ele apreciază că este imposibil ca, în acest termen scurt, Comisia să își fi îndeplinit obligația de a efectua o evaluare adecvată a aspectelor discreționare ale schemei de rezoluție.

128 În al doilea rând, reclamantele arată că, potrivit procesului-verbal al reuniunii Comisiei din 7 iunie 2017, schema de rezoluție a fost aprobată în urma unei proceduri scrise de urgență. Potrivit reclamantelor, Direcția Generală pentru Stabilitate Financiară, Servicii Financiare și Uniunea Piețelor de Capital trebuia să examineze dacă SRB ajunsese la concluzii adecvate cu privire la aspectele discreționare ale schemei de rezoluție și trebuia apoi să recomande Comisiei să aprobe schema de rezoluție. Această recomandare ar fi trebuit să fie comunicată cabinetelor comisarilor,

direcțiilor generale și Serviciului juridic, cu precizarea termenului în care trebuiau formulate obiecții și, în absența acestora, decizia ar fi trebuit să fie considerată adoptată în conformitate cu articolul 12 din Regulamentul de procedură al Comisiei. Reclamantele apreciază că este imposibil pentru Comisie, în urma acestei proceduri de 77 de minute, să efectueze o examinare adecvată a aspectelor discreționare ale schemei de rezoluție. Articolul 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014 i-ar acorda un termen de 24 de ore.

129 Trebuie să se constate că reclamantele nu contestă că schema de rezoluție trebuia adoptată în regim de urgență.

130 Din articolul 30 din Regulamentul nr. 806/2014 reiese, pe de o parte, că SRB informează Comisia cu privire la măsurile pe care le ia în vederea pregătirii procedurii de rezoluție și, pe de altă parte, că, în exercitarea responsabilităților care le revin în temeiul prezentului regulament, SRB și mai ales Comisia cooperează îndeaproape, în special în ceea ce privește planificarea rezoluției, intervenția timpurie și etapele rezoluției, și își prezintă reciproc toate informațiile necesare pentru exercitarea atribuțiilor lor.

131 În plus, articolul 43 alineatul (3) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că Comisia numește un reprezentant ce are dreptul să participe la reuniunile sesiunilor executive și ale sesiunilor plenare în calitate de observator permanent, iar reprezentantul său are dreptul să ia parte la dezbateri și are acces la toate documentele.

132 După cum arată SRB și Comisia, aceasta din urmă a fost implicată în diferitele faze care au precedat adoptarea schemei de rezoluție încă din luna mai 2017, în conformitate cu obligațiile care îi revin în temeiul Regulamentului nr. 806/2014.

133 În această privință, Comisia detaliază, în memoriul în apărare, diferitele etape ale participării sale la fazele pregătitoare ale adoptării schemei de rezoluție. Aceasta menționează, printre altele, mai multe reuniuni cu SRB începând de la 22 mai 2017 și reuniuni zilnice începând cu 30 mai 2017, primirea, la 6 și 7 iunie 2017, a unor proiecte preliminare de schemă de rezoluție transmise de SRB și activitatea diferitelor sale servicii de la 6 iunie 2017, la ora 17.30, până la 7 iunie, la ora 5.13.

134 De asemenea, Comisia arată că, în calitate de observator permanent, a avut acces la toate documentele utile pentru pregătirea schemei de rezoluție și, în special, la cele referitoare la situația financiară a Banco Popular și că experții săi au participat la pregătirea schemei de rezoluție împreună cu SRB, în special prin elaborarea unui model de schemă de rezoluție. Aceasta adaugă că, încă din 6 iunie 2017, experții săi au fost prezenți la sediul SRB pentru a-l ajuta pe acesta din urmă să redacteze schema de rezoluție.

135 În această privință, ca răspuns la o măsură de organizare a procedurii, *primo*, Comisia a prezentat o listă a proceselor-verbale ale reuniunilor SRB, în sesiune executivă, la care a participat începând de la 22 mai 2017. Această listă atestă participarea Comisiei la trei reuniuni din 24 mai, 2 iunie, 6 și 7 iunie 2017. *Secundo*, Comisia a prezentat o listă de rapoarte interne informale ale serviciilor sale, legate de pregătirea schemei de rezoluție, din 22, 24 și 29 mai și din 2 și 6 iunie 2017. *Tertio*, Comisia a prezentat mai multe e-mailuri schimbate între serviciile sale și SRB, datate 1, 3, 6 și 7 iunie 2017, referitoare la transmiterea unor modele de rezoluție în funcție de scenariul de vânzare a activității și a proiectelor preliminare ale schemei de rezoluție. Aceste e-mailuri atestă în special primirea de către Comisie a unor proiecte preliminare ale schemei de rezoluție la 6 iunie 2017, la ora 18.59, și la 7 iunie 2017, la ora 0.33.

136 Rezultă că serviciile Comisiei au participat la mai multe reuniuni cu SRB și că aceasta a avut cunoștință și a participat la redactarea proiectelor preliminare de schemă de rezoluție înainte de 7 iunie 2017, la ora 5.13.

137 În ședință, reclamantele au admis că Comisia participase la etapele pregătitoare pentru adoptarea schemei de rezoluție. Totuși, acestea au susținut că Comisia nu a prezentat nicio dovadă că discuțiile au privit versiunea definitivă a schemei de rezoluție.

138 Or, având în vedere participarea sa la etapele pregătitoare ale adoptării schemei de rezoluție, Comisia avea deja cunoștință de dificultățile întâmpinate de Banco Popular, de măsurile avute în vedere de SRB pentru a le remedia și de conținutul esențial al schemei de rezoluție. Prin urmare, reclamantele nu pot susține că nu avusese deja timp să evalueze schema de rezoluție. Faptul că discuțiile din timpul etapelor pregătitoare nu s-au concentrat pe redactarea definitivă a schemei de rezoluție este în această privință irelevant.

139 Rezultă că acest motiv se întemeiază pe o ipoteză eronată făcută de reclamante potrivit căreia intervenția Comisiei în fazele pregătitoare ale adoptării schemei de rezoluție s-ar fi limitat la intervalul dintre transmiterea de către SRB a schemei de rezoluție la 7 iunie 2017, la ora 5.13, și aprobarea sa de către Comisie.

140 În consecință, în măsura în care se întemeiază pe o ipoteză eronată, argumentul reclamantelor potrivit căruia Comisia s-ar fi limitat la a aproba schema de rezoluție fără a efectua o evaluare adecvată a aspectelor discreționare ale acestei scheme, cu încălcarea principiilor delegării de competențe, trebuie respins.

141 Această concluzie nu este repusă în discuție de celelalte argumente ale reclamantelor.

142 În ceea ce privește argumentul reclamantelor potrivit căruia detaliile schemei de rezoluție erau diferite de cele prevăzute în planul de rezoluție adoptat în temeiul articolului 8 din Regulamentul nr. 806/2014 și aprobat în decembrie 2016, este suficient să se constate că este inoperant. Astfel, schema de rezoluție adoptată de SRB și aprobată de Comisie nu se întemeiază pe acest plan, după cum se arată în considerentele (44)-(46) ale schemei de rezoluție.

143 În ceea ce privește argumentul reclamantelor potrivit căruia articolul 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014 acordă Comisiei un termen de 24 de ore pentru a adopta schema de rezoluție, este suficient să se arate că este vorba despre un termen maxim. După cum subliniază Comisia, un termen de 24 de ore corespunde termenului celui mai lung de care ar putea dispune atunci când o rezoluție intervine în cursul unui weekend. Or, atunci când, precum în speță, intrarea în dificultatea a unei instituții de credit are loc într-o zi lucrătoare, trebuie adoptată o măsură de rezoluție în timpul nopții pentru a garanta continuitatea funcțiilor critice ale acestei instituții. Astfel, schema de rezoluții trebuia să fie adoptată de urgență înainte de 7 iunie 2017, la ora 7.00, ora deschiderii piețelor.

144 Prin urmare, primul motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare

145 Reclamantele susțin că motivarea deciziei atacate care figurează în considerentul (4) al acesteia este insuficientă. În primul rând, ele susțin că considerentul (4) al deciziei atacate face trimitere în mod general la motivele invocate de SRB, fără a indica vreun motiv anume sau dispoziții

specifice ale schemei de rezoluție. În al doilea rând, „motivele” referitoare la criteriul privind interesul public nu ar evidenția nimic despre evaluarea efectuată de Comisie, ci doar ar aproba schema de rezoluție. În al treilea rând, decizia atacată nu ar conține nicio motivare cu privire la aspectele discreționare ale schemei de rezoluție pe care Comisia era obligată să le evalueze. Comisia s-ar fi limitat la a declara că aproba schema de rezoluție, fără a oferi o explicații sau motivări suplimentare.

146 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, motivarea impusă la articolul 296 TFUE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de justificările măsurii luate, iar instanței competente să își exercite controlul. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, având în vedere că problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse la articolul 296 TFUE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului său de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă (a se vedea Hotărârea din 8 mai 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/BCE, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punctele 85 și 87, precum și jurisprudența citată, și Hotărârea din 21 octombrie 2020, BCE/Estate of Espírito Santo Financial Group, C-396/19 P, nepublicată, EU:C:2020:845, punctul 41 și jurisprudența citată).

147 În plus, gradul de precizie al motivării unui act trebuie să fie proporțional cu posibilitățile materiale și cu condițiile tehnice sau de timp în care acesta trebuie adoptat (a se vedea Hotărârea din 6 noiembrie 2012, Éditions Odile Jacob/Comisia, C-551/10 P, EU:C:2012:681, punctul 48 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 23 mai 2019, KPN/Comisia, T-370/17, EU:T:2019:354, punctul 139 și jurisprudența citată, Hotărârea din 27 ianuarie 2021, KPN/Comisia, T-691/18, nepublicată, EU:T:2021:43, punctul 162).

148 Trebuie amintit că din considerentul (4) al deciziei atacate reiese că:

„Comisia aprobă schema de rezoluție. În special, Comisia este de acord cu argumentele prezentate de SRB cu privire la motivele pentru care rezoluția este necesară în interes public, în conformitate cu articolul 5 din Regulamentul nr. 806/2014.”

149 În plus, pe de o parte, în considerentul (2) al deciziei atacate, Comisia a făcut referire la faptul că, în schema de rezoluție, SRB susținuse că toate condițiile pentru măsura de rezoluție prevăzute la primul paragraf al articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 erau îndeplinite în ceea ce privește Banco Popular și examinase motivele pentru care este necesară o acțiune în interesul public privind rezoluția. Pe de altă parte, în considerentul (3) al deciziei atacate, Comisia a arătat că, în conformitate cu articolul 18 alineatul (6) din Regulamentul nr. 806/2014, schema de rezoluție supune Banco Popular procedurii de rezoluție și stabilește să i se aplice instrumentul de vânzare a activității și prevede, de asemenea, motivele pentru care toate aceste elemente erau adecvate.

150 Rezultă că, în decizia atacată, Comisia a făcut referire în mod explicit la motivele pentru care SRB a considerat că erau îndeplinite condițiile pentru adoptarea schemei de rezoluție și trebuia aplicat instrumentul de vânzare a activității. Astfel, aprobarea schemei de rezoluție care figurează în considerentul (4) al deciziei atacate trebuie interpretată în lumina acestor alte considerente și se referă la toate aceste motive. În considerentul respectiv, Comisia a indicat în mod explicit că era de acord cu motivele prezentate în schema de rezoluție care justifică adoptarea unei măsuri de rezoluție în privința Banco Popular, în special în ceea ce privește criteriul privind interesul

public. Astfel, contrar celor susținute de reclamante, Comisia a făcut referire în mod explicit, în decizia atacată, la aspectele discreționare ale schemei de rezoluție, în special la respectarea criteriului privind interesul public.

151 Astfel, trebuie să se considere că schema de rezoluție și motivarea sa fac parte din contextul în care a fost adoptată decizia atacată.

152 Or, după cum subliniază Comisia, reclamantele nu susțin că schema de rezoluție nu ar fi suficient motivată.

153 În plus, trebuie amintit că, în temeiul articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, Comisia fie „aprobă” schema de rezoluție, fie se opune acesteia în ceea ce privește aspectele discreționare ale schemei de rezoluție respective.

154 Rezultă că, atunci când Comisia, precum în speță, aprobă schema de rezoluție, motivarea deciziei sale se poate limita la indicarea faptului că este de acord cu motivele cuprinse în aceasta. Orice altă justificare suplimentară a aprobării sale ar putea consta doar într-o preluare a elementelor deja conținute în schema de rezoluție. Or, potrivit articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, Comisia nu trebuie să refacă analiza SRB în decizi sa, ci numai să o aprobe.

155 Pe de altă parte, în conformitate cu jurisprudența citată la punctul 147 de mai sus, trebuie să se țină seama de termenul foarte scurt de care dispunea Comisia, în temeiul articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, pentru a-și adopta decizia de la transmiterea schemei de rezoluție de către SRB.

156 Rezultă că este necesar să se considere suficientă pentru a justifica o aprobare o motivare prin care Comisia arată că este de acord cu conținutul schemei de rezoluție și cu motivele prezentate de SRB pentru a justifica adoptarea acesteia.

157 În consecință, al doilea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligațiilor privind secretul profesional și de bună administrare

158 Reclamantele invocă o încălcare a principiului confidențialității și al secretului profesional prevăzut la articolul 339 TFUE, precum și a dreptului la bună administrare consacrat la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).

159 Potrivit reclamantelor, interviul acordat la 23 mai 2017 de președinta SRB la postul de televiziune Bloomberg și articolul Reuters din 31 mai 2017, menționat la punctul 42 de mai sus, ar constitui o încălcare a obligației de confidențialitate și a secretului profesional imputabilă SRB sau Comisiei. Acestea susțin că divulgările din 23 și 31 mai 2017 au provocat criza gravă de lichiditate a Banco Popular și, în consecință, au dus la rezoluția acesteia. Reclamantele invocă un scenariu contrafactual conform căruia, în absența acestor divulgări și, așadar, a unei crize de lichiditate, schema de rezoluție nu ar fi fost adoptată sau ar fi avut un conținut diferit.

160 Comisia susține că, pentru ca o schemă de rezoluție să fie adoptată și aprobată, este suficient să fie îndeplinite condițiile rezoluției și ca motivele care au condus la această situație să nu afecteze validitatea deciziei atacate. SRB susține de asemenea că evenimentele invocate de reclamante nu pot afecta legalitatea deciziei atacate, în măsura în care problema care stă la baza situației de dificultate a Banco Popular nu este pertinentă.

161 Trebuie să se arate că, presupunând chiar că reclamantele au dovedit că SRB sau Comisia au divulgat informații confidențiale presei, potrivit unei jurisprudențe constante, o neregularitate de acest gen poate determina anularea deciziei în cauză numai dacă se dovedește că, în lipsa acestei neregularități, decizia menționată ar fi avut un conținut diferit (a se vedea Hotărârea din 6 iulie 2000, Volkswagen/Comisia, T-62/98, EU:T:2000:180, punctul 283 și jurisprudența citată, Hotărârea din 5 aprilie 2006, Degussa/Comisia, T-279/02, EU:T:2006:103, punctul 416 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 3 martie 2011, Siemens/Comisia, T-110/07, EU:T:2011:68, punctul 402 și jurisprudența citată).

162 În această privință, astfel cum susțin Comisia și SRB, o schemă de rezoluție este adoptată în mod valabil atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute de Regulamentul nr. 806/2014, oricare ar fi motivele care au determinat entitatea în cauză să se afle sau să fie susceptibilă de a se afla în dificultate.

163 Or, reclamantele nu contestă că erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 la momentul adoptării schemei de rezoluție.

164 Astfel, întrucât a apreciat că erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB a adoptat schema de rezoluție, iar Comisia, întrucât a considerat că schema de rezoluție era conformă cu dispozițiile Regulamentului nr. 806/2014, a aprobat-o. Circumstanțele care au condus la îndeplinirea condițiilor ce justifică adoptarea schemei de rezoluție de către Banco Popular, în special condiția potrivit căreia aceasta se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, nu sunt pertinente.

165 În consecință, o pretinsă legătură de cauzalitate între divulgările din 23 și 31 mai 2017 și criza de lichiditate a Banco Popular, invocată de reclamante, este lipsită de importanță și nu poate conduce la anularea deciziei atacate.

166 Rezultă că este de asemenea inoperant argumentul invocat de reclamante în ședință potrivit căruia Comisia ar fi încălcat principiul bunei administrări prin aprobarea schemei de rezoluție, în condițiile în care rezoluția Banco Popular rezulta din încălcarea de către SRB a obligațiilor de confidențialitate și privind secretul profesional.

167 De altfel, reclamantele nu pot susține în mod valabil că divulgările din 23 și din 31 mai 2017 au provocat criza gravă de lichiditate a Banco Popular și că, în cazul în care nu ar fi existat o divulgare nelegală și, prin urmare, o criză de lichiditate la începutul lunii iunie 2017, rezoluția Banco Popular nu ar fi fost necesară sau ar fi fost diferită.

168 Argumentele respective se întemeiază pe o prezentare parțială și eronată a faptelor aflate la originea crizei de lichiditate a Banco Popular și a cauzelor care au condus la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla aceasta.

169 Astfel, trebuie amintit că, în evaluarea sa privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, citată la punctele 53-61 de mai sus, BCE a menționat diferitele evenimente aflate la originea deteriorării situației lichidității Banco Popular.

170 În considerentul (24) al schemei de rezoluție, SRB a citat alte circumstanțe care au condus la deteriorarea rapidă a situației lichidității Banco Popular, și anume:

– în februarie 2017, Banco Popular a anunțat o nevoie de rezerve excepționale în cuantum de 5,7 miliarde de euro, conducând la o pierdere consolidată de 3,485 miliarde de euro, și a numit un nou președinte;

– la 10 februarie 2017, DBRS a scăzut ratingul Banco Popular;

– la 3 aprilie 2017, Banco Popular a publicat o declarație publică ad-hoc prin care a informat cu privire la rezultatul unor audituri interne care au în mod potențial un impact semnificativ asupra situațiilor sale financiare și a confirmat înlocuirea directorului său general la mai puțin de un an de la intrarea sa în funcție;

– la 7 aprilie 2017, Standard & Poor's și, la 21 aprilie, Moody's au scăzut ratingul Banco Popular;

– la 12 mai 2017, Banco Popular a încălcat cerința de acoperire a necesarului de lichiditate de 80 % și nu a fost în măsură să restabilească conformitatea cu limita normativă ulterior;

– acoperirea mediatică negativă și continuă asupra rezultatelor financiare ale Banco Popular și asupra presupusului risc iminent de faliment sau de lipsă de lichidități a determinat o creștere a retragerilor de depozite;

– la 6 iunie 2017, DBRS și Moody's au scăzut ratingul Banco Popular.

171 SRB a arătat că toate aceste circumstanțe au cauzat retrageri de depozite importante.

172 Din aceste fapte, necontestate de reclamante, reiese că situația Banco Popular se degradase deja cu mult înainte de 23 mai 2017, iar criza de lichiditate a Banco Popular era cauzată de numeroși factori, care aveau la origine rezultatele slabe ale băncii anunțate în februarie și în aprilie 2017. În special, cerința de acoperire a necesarului de lichiditate al Banco Popular nu respecta cerințele legale începând de la 12 mai 2017.

173 Trebuie arătat că reclamantele nu pot ignora ansamblul împrejurărilor obiective care au cauzat problemele de lichiditate ale Banco Popular, în special începând din luna aprilie 2017. Ele nu pot susține în mod valabil că declarația din 23 mai 2017 și articolul din 31 mai 2017, chiar presupunând că acestea au la origine o încălcare a principiului confidențialității de către SRB sau Comisie, se aflau la originea crizei de lichiditate a Banco Popular și că, în lipsa acestor declarații, rezoluția nu ar fi fost necesară.

174 Reiese de aici că scenariul contrafactual, invocat de reclamante și cuprins în raportul lor de expertiză anexat la cererea introductivă, prin care se urmărește să se stabilească faptul că, în ipoteza în care nu ar fi existat o divulgare nelegală și o scurgere de informații și, așadar, o criză de lichiditate la începutul lunii iunie 2017, rezoluția Banco Popular nu ar fi fost necesară sau ar fi fost diferită, se întemeiază pe o premisă eronată.

175 În măsura în care soluțiile avute în vedere în raportul de expertiză anexat la cererea introductivă se bazează pe ipoteza pur teoretică potrivit căreia Banco Popular nu ar fi trebuit să se confrunte cu o criză de lichiditate și au în vedere ipoteza în care Banco Popular ar fi trebuit să se confrunte cu o lipsă de capital, acest scenariu contrafactual trebuie considerat irelevant.

176 Rezultă, de asemenea, că noua propunere de probe depusă de reclamante la grefa Tribunalului la 31 octombrie 2019, în temeiul articolului 85 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, care constă într-o scrisoare a Pacific Investment Management Company LLC (PIMCO) din 30 mai 2017, adresată Deutsche Bank, și referitoare la existența unei soluții alternative la rezoluție în cadrul acestui scenariu contrafactual, nu este relevantă pentru soluționarea litigiului.

177 În orice caz, reclamantele nu au dovedit existența unei încălcări a obligației de confidențialitate sau privind secretul profesional imputabilă Comisiei.

178 Prin intermediul unei prime critici, reclamantele susțin că legiuitorul Uniunii a conferit SRB competențe importante de rezoluție a băncilor și că simplul fapt de a lăsa să se înțeleagă că acesta ar fi în curs de examinare dacă trebuie să aplice competențele sale față de o anumită entitate constituie un eveniment important pentru piață, care ar determina investitorii, creditorii și deponenții să ia măsuri de protecție pentru a evita pierderile. Prin urmare, respectarea strictă de către SRB a principiului secretului profesional ar fi esențială, iar articolul 88 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 ar impune SRB și funcționarilor acestuia o obligație de păstrare a secretului profesional.

179 În această privință, reclamantele susțin că interviul acordat la 23 mai 2017 de președinta SRB pentru canalul de televiziune Bloomberg, potrivit căruia SRB „supraveghea” Banco Popular, constituia o informație potrivit căreia SRB examina banca, în sensul considerentului (116) al Regulamentului nr. 806/2014, și este imputabilă SRB. În consecință, această declarație ar constitui o încălcare de către SRB a obligațiilor privind secretul profesional și de bună administrare.

180 Trebuie arătat că, prin această critică, reclamantele invocă o încălcare a obligațiilor privind secretul profesional și de confidențialitate care ar fi fost săvârșită de SRB, și nu de Comisie. Or, întrucât SRB nu este parte în prezentul litigiu, această critică trebuie respinsă ca inoperantă.

181 În această privință, prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 4 iunie 2021, reclamantele au prezentat o propunere de probe cu privire, pe de o parte, la o ordonanță a Juzgado Central de Instruccion nº 4 de l’Audiencia Nacional (judecătorul de instrucție nr. 4 al Curții Centrale, Spania) din 19 mai 2021, care prevede audierea președintei SRB în legătură cu declarațiile sale din cadrul interviului acordat Bloomberg, și, pe de altă parte, la un articol *elconfidencial* din 27 mai 2021, în care se indică faptul că președintele FROB, în cadrul aceleiași proceduri în fața Audiencia Nacional (Curtea Centrală), s-a plâns de aceleași declarații ale președintei SRB.

182 Este suficient să se arate că aceste documente care se referă la SRB, și nu la Comisie, nu sunt relevante pentru soluționarea prezentului litigiu.

183 Prin intermediul unei a doua critici, reclamantele susțin că un articol publicat de Reuters la 31 mai 2017, care citează un „funcționar al Uniunii”, potrivit căruia SRB urma Banco Popular „în vederea unei eventuale intervenții”, constituie o încălcare a obligației privind secretul profesional imputabilă SRB sau funcționarilor altor instituții ale Uniunii, precum Comisia, și o încălcare a dreptului la bună administrare.

184 În această privință, pentru același motiv ca și cel care figurează la punctul 180 de mai sus, argumentele reclamantelor prin care se urmărește să se impute SRB afirmațiile atribuite unui funcționar anonim al Uniunii, prezentate în acest articol, și să se dovedească faptul că acesta ar fi acționat cu încălcarea articolului 88 din Regulamentul nr. 806/2014 trebuie respinse ca inoperante.

185 Articolul 339 TFUE prevede:

„Membrii instituțiilor Uniunii, membrii comitetelor, precum și funcționarii și agenții Uniunii sunt obligați, chiar și după încetarea funcțiilor lor, să nu divulge informațiile care, prin natura lor, constituie secret profesional și, îndeosebi, informațiile referitoare la întreprinderi și la relațiile lor comerciale sau la elementele de preț de cost."

186 Potrivit jurisprudenței, deși această dispoziție are în vedere mai ales informațiile colectate de la întreprinderi, adverbul „îndeosebi" arată că este vorba despre un principiu general care se aplică în mod identic și altor informații confidențiale (a se vedea prin analogie Hotărârea din 3 martie 2011, Siemens/Comisia, T-110/07, EU:T:2011:68, punctul 400 și jurisprudența citată).

187 Pe de altă parte, din considerentul (116) al Regulamentului nr. 806/2014 reiese că:

„Măsurile de rezoluție ar trebui notificate în mod corespunzător și, sub rezerva unui număr limitat de excepții prevăzute în prezentul regulament, făcute publice. Ținând însă cont de faptul că informațiile obținute de comitet, de autoritățile de rezoluție și de consilierii lor profesionali pe parcursul procesului de rezoluție vor fi probabil sensibile, aceste informații ar trebui să facă obiectul cerințelor privind secretul profesional înainte ca decizia de rezoluție să fie făcută publică. Trebuie să se țină seama de faptul că informațiile privind conținutul și detaliile planurilor de rezoluție, precum și rezultatele eventualelor evaluări ale acestor planuri pot avea un impact major, în special asupra întreprinderilor în cauză. Toate informațiile furnizate în ceea ce privește o decizie înainte de a fi luată, indiferent dacă privesc îndeplinirea condițiilor pentru declanșarea procedurii de rezoluție, ori utilizarea unui instrument specific sau a unei eventuale măsuri în cursul procedurii, trebuie considerate ca având efecte asupra intereselor publice și private vizate de măsură. Cu toate acestea, o informație conform căreia comitetul și autoritatea de rezoluție examinează o anumită entitate ar putea fi suficientă pentru a produce efecte negative asupra entității respective. Prin urmare, este necesar să se asigure că există mecanisme adecvate pentru păstrarea confidențialității acestor informații, cum ar fi conținutul și detaliile privind planurile de rezoluție, precum și rezultatele eventualelor evaluări efectuate în acest context."

188 Trebuie amintit conținutul articolului publicat de Reuters la 31 mai 2017, intitulat „UE, avertizată în legătură cu riscul de lichidare a Banco Popular" (EU warned of wind-down risk for Spain's Banco Popular). Acest articol arată că, potrivit unui funcționar al Uniunii care a rămas anonim, unul dintre principalii supraveghetori ai băncilor din Europa a avertizat funcționarii Uniunii că Banco Popular ar putea fi lichidată în cazul în care nu ar reuși să găsească un cumpărător, iar președinta SRB a emis recent o „avertizare timpurie". Potrivit articolului respectiv, acest funcționar a indicat de asemenea că președinta SRB declarase că SRB urmărea procedura (referitoare la Banco Popular) cu o atenție deosebită în vederea unei posibile intervenții și a adăugat că oferta de fuziune a băncii ar putea fi lipsită de succes.

189 Acest articol al Reuters arată de asemenea că, potrivit unei alte surse, de asemenea anonimă, erau în curs pregătiri generale, deși nu fusese încă adoptată nicio măsură concretă. Potrivit articolului respectiv, un purtător de cuvânt al Banco Popular declarase că banca lucra pe mai multe planuri, incluzând o fuziune, o majorare de capital și vânzări de active.

190 Trebuie arătat și că acest articol menționează comunicatul de presă al SRB din aceeași zi, în care SRB a indicat că nu comenta dificultățile specifice unei bănci, că nu putea confirma interpretările referitoare la pretinsele citate făcute de președinta sa și că nu emitea niciodată o avertizare cu privire la bănci.

191 Trebuie să se considere că reclamantele nu invocă niciun argument de natură să dovedească faptul că acest articol are la origine o încălcare a secretului profesional imputabilă Comisiei.

192 În primul rând, afirmațiile acestui funcționar al Uniunii, menționate în articolul respectiv, nu priveau informații confidențiale care puteau fi cunoscute doar de membri ai Comisiei.

193 Astfel, *primo*, în ceea ce privește afirmația acestui funcționar potrivit căreia ar fi fost informat că Banco Popular ar putea fi lichidată în cazul în care nu ar reuși să găsească un cumpărător, este suficient să constatăm că această informație era deja publică.

194 Într-adevăr, după cum s-a arătat la punctele 40-42 de mai sus, mai multe articole de presă menționau deja, în cursul lunii mai, faptul că Banco Popular se afla în dificultate și inițiase o procedură de vânzare privată.

195 Dintr-un articol din 11 mai 2017, publicat pe site-ul internet *elconfidencial.com*, reiese printre altele că președintele Banco Popular a dispus vânzarea urgentă a băncii din cauza unui risc de faliment. Referirea, în articolul din 31 mai, la faptul că funcționarii Uniunii ar fi fost informați de „unul dintre principalii supraveghetori ai băncilor din Europa” pare să corespundă informației oferite în acest articol, potrivit căreia, din cauza unui risc serios de faliment datorat, printre altele, exodului continuu al depozitelor, președintele Banco Popular fusese obligat să pună în aplicare procedura de vânzare pentru a răspunde cerințelor BCE. În plus, un articol din 15 mai 2017, publicat pe site-ul internet *elconfidencial.com*, arăta că planul de vânzare a Banco Popular fusese pus în aplicare de președintele său după inspecția BCE.

196 *Secundo*, funcționarul ar fi menționat o „avertizare timpurie” care ar fi fost emisă de președinta SRB. Or, este suficient să se arate că această afirmație nu corespunde unei competențe a SRB, ceea ce acesta din urmă a amintit de altfel în comunicatul său de presă din 31 mai 2017.

197 *Tertio*, în ceea ce privește afirmația acestui funcționar potrivit căreia „președinta SRB declarase că SRB urmărea procedura (referitoare la Banco Popular) cu o atenție deosebită în vederea unei posibile intervenții”, este suficient să se constate că aceste afirmații reiau esența a ceea ce președinta SRB a afirmat public în cadrul interviului său la canalul de televiziune Bloomberg la 23 mai 2017, și anume că Banco Popular era „supravegheată”. În plus, interpretarea dată acestor afirmații a fost dezmințită de SRB în comunicatul său de presă.

198 În plus, faptul că acest articol prezintă pretinse afirmații ale președintei SRB nu poate fi suficient pentru a le dovedi autenticitatea, cu atât mai mult cu cât persoana despre care se presupune că raportează aceste afirmații nu este ea însăși identificată.

199 *Quarto*, în ceea ce privește afirmația acestui funcționar potrivit căreia oferta de fuziune a băncii ar putea fi lipsită de succes, din același articol reiese că Banco Popular însăși arătase că ar trebui să amâne data limită stabilită inițial pentru 10 iunie 2017 pentru a prezenta oferte în cadrul procedurii de vânzare privată.

200 Astfel, eventualitatea că procedura de vânzare privată lansată în aprilie 2017 ar putea fi lipsită de succes nu poate fi considerată informație confidențială, ci o simplă deducere care decurge din împrejurări, și anume că, la 31 mai 2017, Banco Popular nu a găsit încă un cumpărător în cadrul acestei proceduri, iar data încheierii acestei proceduri fusese întârziată.

201 De aici reiese că, contrar celor susținute de reclamante, afirmațiile funcționarului Uniunii rămas anonim prezentate în acest articol nu conțin informații confidențiale referitoare la punerea în aplicare a unei proceduri de rezoluție cu privire la Banco Popular, precum cele menționate în considerentul (116) al Regulamentului nr. 806/2014, care ar putea fi cunoscute numai de funcționari ai Comisiei.

202 În al doilea rând, reclamantele nu au dovedit că funcționarul Uniunii menționat în articolul respectiv ar fi un funcționar al Comisiei.

203 Astfel, trebuie să se considere că numeroase alte persoane decât membrii SRB sau funcționari ai Comisiei puteau face astfel de afirmații, având în vedere în special posibilitățile de schimburi de informații prevăzute, printre altele, la articolul 88 alineatul (6) din Regulamentul nr. 806/2014.

204 În această privință, trebuie arătat că reclamantele acceptă că scurgerea de informații din 31 mai 2017 trebuie să fie imputabilă SRB sau unor funcționari ai altor instituții, precum Comisia, care aveau cunoștință de informațiile primite de la SRB. În plus, reclamantele se limitează la a afirma că imputarea afirmațiilor făcute în acest articol unui funcționar al Uniunii este „plauzibilă”. Prin urmare, reclamantele nu se pot întemeia pe jurisprudența potrivit căreia Tribunalul ar imputa o scurgere de informații unei instituții sau unei agenții a Uniunii în cazul în care ar fi evident că aceasta nu putea proveni decât de la instituția sau agenția respectivă.

205 Trebuie de asemenea respins argumentul reclamantelor potrivit căruia, întrucât faptul că Banco Popular urma să facă obiectul unei rezoluții era cunoscut doar de un număr limitat de persoane din cadrul SRB și al Comisiei, singura concluzie logică ar fi că aceste informații ar proveni de la instituțiile respective. De altfel, acestea din urmă nu ar fi furnizat nicio dovadă care să demonstreze contrariul.

206 Astfel, presupunând că afirmațiile prezentate în acest articol au la origine o scurgere de informații din partea unui funcționar al Uniunii și s-ar putea deduce din acest articol că o rezoluție a Banco Popular era avută în vedere, în măsura în care nu s-a stabilit că serviciile Comisiei sunt responsabile de scurgerea de informații indicată de articolul de presă la care se referă reclamantele, din jurisprudență reiese că o astfel de origine a scurgerii nu poate fi prezumată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 martie 2006, BASF/Comisia, T-15/02, EU:T:2006:74, punctul 605).

207 În plus, chiar în cazul în care ar fi plauzibil ca Comisia să se poată afla la originea acestei scurgeri de informații, numai această eventualitate nu este suficientă, astfel cum pretind reclamantele, pentru a i impune sarcina de a dovedi contrariul (a se vedea a acest sens Hotărârea din 5 aprilie 2006, Degussa/Comisia, T-279/02, EU:T:2006:103, punctul 412).

208 În speță, nu există o prezumție că la originea presupusei scurgeri de informații s-ar fi aflat Comisia și nu îi revine acesteia sarcina de a dovedi că nu a fost așa.

209 Prin urmare, trebuie respinse ca inoperante argumentele reclamantelor referitoare la faptul că Comisia nu a investigat originea scurgerii din 31 mai 2017 și nici nu a prezentat probe pentru a dovedi că scurgerea nu îi era imputabilă.

210 Astfel, pe de o parte, din lipsa unei investigații interne nu se poate deduce în niciun fel dovada încălcării de către Comisie a obligațiilor sale de confidențialitate. Pe de altă parte, faptul că, după adoptarea deciziei de rezoluție, Comisia nu a efectuat o investigație internă pentru a determina originea unor potențiale scurgeri de informații nu este relevant pentru a aprecia legalitatea deciziei atacate.

211 În această privință, prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 16 octombrie 2020, reclamantele au prezentat o nouă propunere de probe, în temeiul articolului 85 alineatul (3) din Regulamentul de procedură. Această propunere de probe se referea la două e-mailuri interne ale SRB din 10 și 18 august 2017 privind o potențială scurgere de informații aflată la originea articolului Reuters din 31 mai 2017. Reclamantele susțin că aceste noi probe confirmă faptul că SRB nu a încercat să investigheze în mod corect scurgerea de informații din 31 mai, ci s-a limitat în esență să rezume măsurile de confidențialitate în vigoare în cadrul SRB.

212 În măsura în care aceste probe noi se referă exclusiv la SRB și nu sunt de natură să dovedească faptul că pretinsa scurgere de informații care se află la originea articolului Reuters din 31 mai 2017 ar fi imputabilă Comisiei, acestea trebuie considerate irelevante pentru soluționarea litigiului.

213 Rezultă din ceea ce precedă că reclamantele nu au dovedit o încălcare de către Comisie a principiului confidențialității și al secretului profesional.

214 În consecință, al treilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe erori vădite de apreciere în aplicarea articolelor 14, 18, 20-22 și 24 din Regulamentul nr. 806/2014

215 Reclamantele arată că evaluarea 2 efectuată de Deloitte nu era „corectă, prudentă și realistă”, în sensul articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014. În consecință, ele apreciază că evaluarea 2 nu putea susține decizia atacată și că SRB și Comisia au săvârșit o eroare vădită atunci când au apreciat că schema de rezoluție îndeplinea cerințele prevăzute la articolele 14, 18, 20-22 și 24 din Regulamentul nr. 806/2014.

216 În replică, reclamantele explică faptul că, prin intermediul acestui motiv, ele susțin că, întrucât evaluarea 2 este vădit eronată în raport cu articolul 20 din Regulamentul nr. 806/2014, schema de rezoluție adoptată pe baza acestei evaluări este nelegală.

217 După cum arată Comisia, reclamantele nu invocă niciun argument specific cu privire la erorile vădite pe care aceasta le-ar fi săvârșit în aplicarea articolelor 14, 18, 21, 22 și 24 din Regulamentul nr. 806/2014.

218 Prin urmare, trebuie să se considere că, prin intermediul acestui motiv, reclamantele se limitează la a susține că evaluarea 2 nu era „corectă, prudentă și realistă”, în sensul articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 și că, în consecință, Comisia a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a aprobat schema de rezoluție în măsura în care se întemeiază pe evaluarea 2.

219 În speță, trebuie amintit că evaluarea Banco Popular, realizată înainte de adoptarea schemei de rezoluție, cuprinde două rapoarte, care sunt anexate la schema de rezoluție.

220 Evaluarea 1, din data de 5 iunie 2017, a fost redactată de SRB în temeiul articolului 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014 și avea ca obiectiv furnizarea elementelor care permit să se stabilească dacă erau îndeplinite condițiile de declanșare a unei proceduri de rezoluție, astfel cum sunt definite la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.

221 Evaluarea 2, din data de 6 iunie 2017, a fost redactată de Deloitte, în calitate de expert independent, în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014.

222 Schema de rezoluție arată că, ținând seama de urgență, evaluarea 2, realizată în conformitate cu articolul 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014, avea drept scop estimarea valorii activelor și a pasivelor Banco Popular, furnizarea unei estimări a tratamentului de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii dacă Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, precum și fundamentarea deciziei privind acțiunile și titlurile de proprietate care trebuie transferate și a interpretării pe care SRB o dă condițiilor comerciale în vederea instrumentului de vânzare a activității.

223 În cadrul evaluării 2, Deloitte a indicat că s-a întemeiat pe cerințele articolului 36 din Directiva 2014/59 (corespunzătoare articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014) și pe capitolul 3 din Proiectul definitiv de standarde tehnice de reglementare ale Autorității Bancare Europene (ABE) nr. 2017/05 și 2017/06 din 23 mai 2017 privind evaluarea în scopul rezoluției și evaluarea în vederea stabilirii diferenței de tratament ca urmare a rezoluției prevăzute de Directiva 2014/59.

224 Articolul 36 alineatul (15) din Directiva 2014/59 autorizează ABE să elaboreze proiecte de standarde tehnice de reglementare ce urmăresc să precizeze criteriile pe baza cărora trebuie să fie efectuate evaluările realizate în cadrul unei proceduri de rezoluție.

225 Capitolul 3 din Proiectul definitiv de standarde tehnice de reglementare ale ABE, citat la punctul 223 de mai sus, se referă la Proiectul de standarde tehnice de reglementare nr. 2017/05 privind evaluarea în scopul rezoluției (denumite în continuare „standardele tehnice de reglementare”) și conține, printre altele, în conformitate cu articolul 36 alineatul (15) din Directiva 2014/59, un proiect de regulament delegat al Comisiei de completare a Directivei 2014/59 prin standarde tehnice de reglementare ce precizează criteriile metodologiei de evaluare a valorii activelor și pasivelor instituțiilor sau ale entităților.

226 În plus, este necesar să se arate că, la data rezoluției, aceste standarde tehnice de reglementare nu erau obligatorii, în măsura în care articolul 5 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB, Consiliul și Comisia sunt supuse standardelor tehnice de reglementare și de punere în aplicare obligatorii elaborate de ABE atunci când au fost adoptate de Comisie. Aceste standarde tehnice de reglementare au fost integrate în Regulamentul delegat (UE) 2018/345 al Comisiei din 14 noiembrie 2017 de completare a Directivei 2014/59 în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare ce precizează criteriile metodologiei de evaluare a valorii activelor și pasivelor instituțiilor sau ale entităților (JO 2018, L 67, p. 8).

227 În această privință, trebuie arătat că, la articolul 6 punctul 6.3 din schema de rezoluție, SRB a arătat că, pentru a decide cu privire la reducerea valorii contabile și la conversia instrumentelor de capital ale Banco Popular, s-a bazat pe evaluarea 2, astfel cum a fost completată și confirmată de rezultatele procedurii de vânzare desfășurate de FROB.

228 În măsura în care evaluarea 2 conține aprecieri tehnice și economice complexe, trebuie să se recunoască SRB o largă putere de apreciere atunci când a considerat că evaluarea 2 constituia un temei valabil pentru a decide cu privire la măsurile de rezoluție, precum și Comisiei atunci când a aprobat schema de rezoluție.

229 În consecință, în temeiul jurisprudenței citate la punctele 104-109 de mai sus, controlul efectuat de Tribunal este un control restrâns care se limitează la verificarea lipsei unei erori vădite de apreciere a Comisiei atunci când a aprobat schema de rezoluție în măsura în care se întemeia pe evaluarea 2. Revine reclamantelor sarcina de a prezenta elemente de probă suficiente pentru a lipsi de plauzibilitate evaluarea 2.

230 În susținerea argumentației lor prin care urmăresc să demonstreze că Comisia a săvârșit o eroare vădită de apreciere, reclamantele invocă în esență trei critici prin care urmăresc să stabilească faptul că evaluarea 2 nu era „corectă, prudentă și realistă” în sensul articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014. Prin intermediul primei critici, ele contestă fiabilitatea evaluării 2 și caracterul său provizoriu. Prin intermediul celei de a doua și al celei de a treia critici, acestea contestă evaluarea efectuată de Deloitte, pe de o parte, pentru motivul că ajustările bilanțului Banco Popular efectuate de Deloitte erau eronate și, pe de altă parte, pentru motivul că intervalul reținut în cadrul evaluării 2 nu era fiabil.

Cu privire la prima critică, referitoare la fiabilitatea evaluării 2 și la caracterul provizoriu al acesteia

231 În primul rând, reclamantele susțin că Deloitte a indicat că evaluarea 2 nu era fiabilă din cauza timpului limitat pentru pregătirea acesteia și a lipsei de informații disponibile.

232 În această privință, trebuie arătat că, în scrisoarea care însoțea comunicarea evaluării 2 către SRB, Deloitte a precizat că, având în vedere poziția de lichiditate dificilă a Banco Popular, fusese invitat să își realizeze evaluarea într-un termen extrem de scurt. Activitatea principală a fost limitată la 12 zile începând din ziua în care a avut acces la documente, în condițiile în care un astfel de proiect ar trebui în mod normal să dureze șase săptămâni. Deloitte a arătat că exista un anumit număr de lacune și de incoerențe printre informațiile disponibile. Deloitte a menționat că evaluarea trebuia considerată ca fiind extrem de incertă și provizorie potrivit articolului 36 din Directiva 2014/59 și că o rezervă pentru pierderi suplimentare fusese inclusă în evaluare conform articolului 36 alineatul (9) din Directiva 2014/59, care corespunde articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014.

233 Articolul 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede în mod expres ipoteza în care, luând în considerare caracterul urgent al situației, nu este posibilă respectarea cerințelor prevăzute la alineatele (7) și (9) ale acestui articol, și anume, printre altele, cazul în care nu este posibil să se completeze evaluarea cu anumite informații care figurează în registrele și evidențele contabile. În plus, dispoziția menționată recunoaște existența unor incertitudini inerente oricărei evaluări provizorii prevăzând la al doilea paragraf că aceasta cuprinde o rezervă pentru pierderi suplimentare.

234 Astfel, în conformitate cu această dispoziție, Deloitte s-a limitat să indice că, având în vedere timpul scurt de care dispunea pentru a efectua evaluarea, trebuia să se bazeze pe informații incomplete și a precizat că evaluarea pe care a efectuat-o trebuia considerată o evaluare provizorie în temeiul articolului 36 alineatul (9) din Directiva 2014/59.

235 În plus, din articolul 20 alineatul (13) din Regulamentul nr. 806/2014 reiese că, luând în considerare caracterul urgent al situației, SRB se putea întemeia pe evaluarea 2 efectuată în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014, pentru adoptarea schemei de rezoluție.

236 Faptul că Deloitte a constatat că, având în vedere timpul disponibil, unele informații erau lacunare nu este suficient pentru a repune în discuție posibilitatea de a se întemeia pe evaluarea 2 pentru a adopta schema de rezoluție.

237 În plus, trebuie arătat, asemenea Comisiei, că, în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014, evaluarea 2 realizată într-o situație de urgență trebuia să respecte cerințele stabilite la alineatele (1), (7) și (9) numai „pe cât [era] posibil în mod rezonabil având în vedere situația dată”. Contrar celor susținute de reclamante, prin acest argument, Comisia nu a afirmat că ea și SRB se puteau baza pe o evaluare care nu ar fi „corectă, prudentă și realistă”.

238 Pe de altă parte, incertitudinile inerente evaluării 2 sunt subliniate în normele tehnice de reglementare, din care reiese că, atunci când efectuează estimarea și actualizarea fluxurilor de numerar pe care entitatea le poate aștepta din activele și pasivele existente, evaluatorul trebuie să se bazeze pe ipoteze corecte, prudente și realiste și să țină seama de diferiți factori și împrejurări.

239 În special, în ceea ce privește estimările privind valoarea de cesiune, articolul 12 alineatul (5) din standardele tehnice de reglementare, reluat la articolul 12 alineatul (5) din Regulamentul delegat 2018/345, prevede:

„Valoarea de cesiune este stabilită de către evaluator pe baza fluxurilor de numerar, după deducerea costurilor cesiunii și a valorii preconizate a eventualelor garanții acordate, pe care entitatea se poate aștepta în mod rezonabil să le înregistreze în condițiile predominante pe piață în acel moment din vânzarea sau transferul ordonat de active sau de pasive. Atunci când este cazul, având în vedere acțiunile care trebuie întreprinse în temeiul schemei de rezoluție, evaluatorul poate stabili valoarea de cesiune prin aplicarea unei reduceri, ca urmare a unui discount pentru o posibilă vânzare accelerată, la prețul de piață observabil al vânzării sau transferului respectiv. Pentru a stabili valoarea de cesiune a activelor care nu au o piață lichidă, evaluatorul ia în considerare prețurile observabile pe piețele pe care se tranzacționează active similare sau modelele de calcul ce utilizează parametri de piață observabili, discounturile aplicate pentru lipsa de lichiditate fiind reflectate în mod adecvat.”

240 Articolul 12 alineatul (6) din standardele tehnice de reglementare, reluat la articolul 12 alineatul (6) din Regulamentul delegat 2018/345, indică diferiți factori pe care evaluatorul îi ia în considerare, care ar putea afecta valorile și perioadele de cesiune.

241 Rezultă că evaluarea 2 se întemeia pe ipoteze și depindea de numeroși factori. Astfel, în conformitate cu standardele tehnice de reglementare, pentru a determina valoarea de cesiune a Banco Popular la data rezoluției, Deloitte, în evaluarea 2, s-a bazat pe estimări și pe evaluări prospective.

242 Prin urmare, este necesar să se considere că, date fiind constrângerile de timp și informațiile disponibile, anumite incertitudini și aproximări sunt inerente oricărei evaluări provizorii efectuate în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014 și că rezervele formulate de Deloitte nu pot însemna că evaluarea 2 nu era „corectă, prudentă și realistă”, în sensul articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014

243 Rezultă că, având în vedere urgența situației, Comisia a apreciat în mod corect că SRB se putea baza pe evaluarea 2, efectuată în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014, pentru a adopta schema de rezoluție.

244 În al doilea rând, reclamantele contestă faptul că evaluarea 2 era provizorie. Acest fapt ar fi în contradicție cu confirmarea de către SRB că nu ar exista o evaluare definitivă *ex post* în temeiul articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014. În plus, Deloitte ar fi inclus o rezervă pentru pierderi suplimentare care făcea parte integrantă din evaluare. Or, întrucât evaluarea 2 trebuie considerată definitivă, aceasta nu ar putea include o astfel de rezervă.

245 Trebuie amintit, pe de o parte, că articolul 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede în mod expres că evaluarea provizorie cuprinde o rezervă pentru pierderi suplimentare și, pe de altă parte, că, în temeiul articolului 20 alineatul (13) din același regulament, o evaluare provizorie precum evaluarea 2 reprezintă un temei valabil pentru adoptarea schemei de rezoluție.

246 Faptul că, ulterior adoptării deciziei atacate, SRB a indicat că nu va exista o evaluare definitivă *ex post* nu poate avea ca efect modificarea retroactivă a cerințelor referitoare la realizarea evaluării efectuate în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014.

247 În sfârșit, în observațiile lor privind memoriul în intervenție al SRB, reclamantele susțin că SRB a stabilit parametrii procedurii de vânzare în scrisoarea de procedură pe baza evaluării 2, încurajând ofertanții să presupună că valoarea activului era minus 2 miliarde de euro. Oferta de 1 euro ar fi în realitate o ofertă negativă de minus 2 miliarde de euro.

248 În această privință, este suficient să se constate că argumentul respectiv este pur speculativ și se întemeiază pe o eroare de fapt în măsura în care scrisoarea de procedură la care fac trimitere reclamantele a fost redactată de FROB.

249 În consecință, prima critică trebuie respinsă.

Cu privire la a doua critică, referitoare la ajustările efectuate de Deloitte

250 Reclamantele susțin că ajustările în scădere efectuate de Deloitte la bilanțul Banco Popular erau eronate, reducând în mod nejustificat valoarea activului său net. Deloitte ar fi făcut ajustări care depășeau cu mult rezerva făcută de Banco Santander după achiziționarea Banco Popular, iar evaluarea conținută în evaluarea 2 nu ar putea fi atât de diferită de valoarea reținută de Banco Santander. În opinia acestora, reținerea abordării Banco Santander în toate domeniile, cu excepția activelor neperformante, și înlocuirea evaluării activelor neperformante cu scenariul de bază al Deloitte conduce la o evaluare pozitivă a Banco Popular de 1 miliard de euro. Ele consideră că estimarea valorii economice a Banco Popular, făcută în raportul lor suplimentar de expertiză, între 4,5 și 7,3 miliarde de euro, constituie o indicație exactă a ordinului de mărime al evaluării. Diferențele dintre valorile indicate de expertul lor și cele indicate de Banco Santander ar fi limitate și ar reflecta faptul că au fost efectuate în scopuri diferite, experții reclamantelor urmărind să determine valoarea economică a Banco Popular, în timp ce evaluarea Banco Santander ar fi fost pregătită în scopuri contabile.

251 Acestea contestă, pe baza raportului lor de expertiză suplimentar, analiza ajustărilor activelor Banco Popular, efectuate de Deloitte în ceea ce privește creditele performante, rezervele pentru riscuri juridice, activele fiscale amânate ale Banco Popular și activele secundare ale Banco Popular sub forma unor întreprinderi comune, filiale și întreprinderi asociate. Reclamantele nu

contestă ajustarea activelor neperformante ale Banco Popular efectuată în evaluarea 2, ci nivelul ajustărilor operate de Banco Santander. Acestea apreciază că Deloitte nu a atribuit o valoare corectă activelor necorporale ale Banco Popular.

252 În ceea ce privește metodologia utilizată, Deloitte a indicat, în evaluarea 2, că scenariul utilizat pentru determinarea valorii economice era vânzarea băncii potrivit instrumentului de vânzare a activității. Conform articolului 20 alineatul (5) litera (f) din Regulamentul nr. 806/2014, evaluarea viza să fundamenteze decizia privind activele, drepturile, pasivele sau instrumentele de proprietate care urmează să fie transferate și să fundamenteze interpretarea pe care SRB o dă condițiilor comerciale în sensul articolului 24 alineatul (2) litera (b) din același regulament.

253 Deloitte a explicat că „evaluarea [sa] economică trebui[a] să furnizeze o estimare a valorii care poate fi propusă de un potențial cumpărător pentru bancă în ansamblul său, în urma unei proceduri de licitație deschise, juste și competitive (o «valoare de cesiune» în conformitate cu articolul 11 din standardele tehnice de reglementare […])”.

254 Din considerentul (6) al standardelor tehnice de reglementare reiese că alegerea celei mai adecvate baze de evaluare (valoarea de păstrare sau valoarea de cesiune) ar trebui efectuată în funcție de măsurile de rezoluție specifice avute în vedere de autoritatea de rezoluție.

255 În ceea ce privește alegerea bazei de evaluare, articolul 11 alineatul (4) din standardele tehnice de reglementare, reluat la articolul 11 alineatul (4) din Regulamentul delegat 2018/345, prevede:

„Atunci când măsurile de rezoluție menționate la articolul 10 alineatul (1) impun ca activele și pasivele să fie păstrate de o entitate care continuă să fie o instituție ce suscită motive de îngrijorare, evaluatorul utilizează valoarea de păstrare ca bază de evaluare adecvată. În cazul în care este considerată corectă, prudentă și realistă, valoarea de păstrare poate anticipa o normalizare a condițiilor de piață.

Valoarea de păstrare nu poate fi utilizată ca bază de evaluare atunci când activele sunt transferate unui vehicul de gestionare a activelor, în temeiul articolului 42 din Directiva 2014/59/UE, sau unei instituții-punte, în temeiul articolului 40 din directiva menționată anterior, sau atunci când se utilizează un instrument de vânzare a activității, în temeiul articolului 38 din Directiva 2014/59/UE.”

256 Conform articolului 12 alineatul (4) din standardele tehnice de reglementare, reluat la articolul 12 alineatul (4) din Regulamentul delegat 2018/345, „atunci când o entitate se află într-o situație care nu îi permite să păstreze un activ sau să continue o activitate ori în cazul în care autoritatea de rezoluție consideră, din alte motive, că vânzarea este necesară în vederea atingerii obiectivelor de rezoluție, valoarea atribuită fluxurilor de numerar preconizate este valoarea de cesiune preconizată a fi obținută într-o anumită perioadă de cesiune”.

257 Factorii care trebuie luați în considerare pentru a stabili valoarea de cesiune, în scopul instrumentului de vânzare a activității, sunt definiți la articolul 12 alineatele (5)-(7) din standardele tehnice de reglementare, reluat la articolul 12 alineatele (5)-(7) din Regulamentul delegat 2018/345.

258 În această privință, trebuie arătat că reclamantele nu contestă decizia SRB de a aplica instrumentul de vânzare a activității către Banco Popular. Astfel, întrucât evaluarea 2 a fost efectuată ținând seama de faptul că ar fi aplicat instrumentul de vânzare a activității, valoarea de cesiune utilizată de Deloitte era metodologia corectă pentru aprecierea valorii Banco Popular în cadrul evaluării 2.

259 Trebuie arătat că, pentru a contesta estimarea activelor Banco Popular efectuată în cadrul evaluării 2, reclamantele se întemeiază, pe de o parte, pe raportul lor de expertiză suplimentar anexat la replică și, pe de altă parte, pe valoarea reținută de Banco Santander.

260 În primul rând, în ceea ce privește raportul de expertiză suplimentar anexat la replică, Banco Santander susține că acesta se bazează pe o metodologie eronată.

261 În această privință, în raportul de expertiză anexat la cererea introductivă se precizează că, „[î]n cazurile în care întreaga întreprindere este vândută și aceste active nu vor face obiectul unei cesiuni separate, considerăm că baza valorii de păstrare este adecvată”. În plus, după cum arată Banco Santander, în raportul de expertiză suplimentar anexat la replică se menționează:

„După cum s-a arătat mai sus, pentru a determina valoarea economică a fiecărui activ, este necesar să se examineze dacă baza adecvată este «valoarea de păstrare» […] sau «valoarea de cesiune» […] Considerăm că exercitarea valorii corecte descrise de Banco Popular este similară cu cea care este necesară pentru a răspunde unei evaluări pregătite pe o «valoare de păstrare», astfel cum a fost definită la articolul 1 din standardele tehnice de reglementare.”

262 Reclamantele susțin că rapoartele lor de expertiză au furnizat o estimare a activelor Banco Popular în conformitate cu orientările definite în standardele tehnice de reglementare. Acestea arată că rapoartele lor de expertiză au estimat valoarea băncii pe baza principiului continuității activității, estimând fluxurile de numerar pe care banca le-ar genera prin păstrarea sau cedarea anumitor active. Ele susțin că, în funcție de așteptările cumpărătorului, diferite categorii de active ar trebui evaluate după cum acestea sunt deținute sau cedate. Abordarea utilizată în raportul suplimentar de expertiză al reclamantelor ar fi conformă cu articolul 11 alineatul (4) din standardele tehnice de reglementare, potrivit căruia, pentru vânzarea unei instituții care suscită motive de îngrijorare, precum în speță, evaluatorul trebuie să utilizeze valoarea de păstrare.

263 Astfel, după cum admit reclamantele, rapoartele lor de expertiză se întemeiau pe valoarea de păstrare, și nu pe valoarea de cesiune pentru a estima valoarea diferitelor categorii de active ale Banco Popular.

264 Or, este suficient să se constate că articolul 11 alineatul (4) din standardele tehnice de reglementare, citat la punctul 255 de mai sus, prevede în mod expres că valoarea de păstrare nu este utilizată ca bază de evaluare atunci când se aplică instrumentul de vânzare a activității.

265 În plus, din argumentele reclamantelor pare să reiasă că, pentru a justifica metoda utilizată în raportul lor de expertiză, acestea iau în considerare valoarea la care cumpărătorul însuși ar fi dispus să cedeze în tot sau în parte Banco Popular, după achiziționarea acesteia.

266 Astfel, în observațiile lor privind memoriul în intervenție al Banco Santander, acestea justifică faptul că rapoartele lor de expertiză au permis estimarea valorii economice a Banco Popular ce suscita motive de îngrijorare. Acestea indică faptul că, potrivit așteptărilor cumpărătorului cu privire la ceea ce va face, diferite categorii de active ar trebui evaluate după cum sunt deținute sau cedate. Ele adaugă că, de exemplu, s-ar putea aștepta ca un cumpărător să cedeze activele neperformante într-un anumit termen, dar dorește să păstreze creditele performante ce ar genera venituri. După caz, activele ar trebui evaluate în funcție de valoarea de cesiune sau de valoarea de păstrare.

267 Aceste argumente provin dintr-o confuzie. Evaluarea 2 avea ca obiect determinarea valorii Banco Popular în cadrul utilizării instrumentului de vânzare a activității, și anume determinarea valorii la care un potențial cumpărător ar fi dispus să cumpere Banco Popular la data rezoluției. Deloitte arată, în raportul privind evaluarea 2, că evaluarea sa economică urmărește să furnizeze o estimare a valorii care ar putea fi oferită pentru toată banca de către un potențial cumpărător. Nu era vorba, după cum par să considere reclamantele, despre estimarea valorii Banco Popular, odată vândută cumpărătorului, în funcție de activele pe care acesta din urmă ar dori să le cedeze sau să le păstreze.

268 De aici reiese că metodologia utilizată în rapoartele de expertiză furnizate de reclamante nu corespunde celei care urma să fie utilizată de Deloitte în cadrul evaluării. În plus, după cum subliniază Comisia, raportul de expertiză suplimentar se bazează pe date ulterioare achiziționării Banco Popular de către Banco Santander, care, prin urmare, nu sunt relevante pentru aprecierea estimării făcute în evaluarea 2, ce urmărea să determine valoarea de cesiune pentru un potențial cumpărător anterior rezoluției.

269 Prin urmare, trebuie să se considere că aceste rapoarte de expertiză nu sunt relevante pentru a stabili dacă evaluarea 2 a estimat în mod corect valoarea activelor Banco Popular. În special, estimarea valorii economice a Banco Popular, făcută în raportul suplimentar de expertiză, cuprinsă între 4,5 și 7,3 miliarde de euro, se bazează pe o metodologie eronată și, prin urmare, este irelevantă. Comparația făcută de reclamante între rezultatele estimărilor diferitelor categorii de active cuprinse, pe de o parte, în raportul lor suplimentar de expertiză și, pe de altă parte, în evaluarea 2 trebuie considerată inoperantă.

270 În al doilea rând, reclamantele se referă la ajustările efectuate de Banco Santander ulterior achiziționării Banco Popular, atunci când a prezentat bilanțul Banco Popular. Acestea susțin că o estimare a valorii economice a Banco Popular în evaluarea 2 nu poate fi considerată „corectă, prudentă și realistă” în condițiile în care este diferită de cea reținută de cumpărător.

271 Trebuie să se constate, asemenea SRB, că contabilitatea achizițiilor Banco Santander nu poate fi comparată cu rezultatele evaluării 2, în măsura în care aceasta nu răspunde aceleiași finalități și nu utilizează aceeași metodologie.

272 În această privință, reclamantele admit în replică faptul că evaluarea efectuată de Banco Santander răspundea unui obiectiv diferit față de cea a experților și nu urmărea să estimeze valoarea economică a Banco Popular, ci valoarea sa contabilă.

273 În plus, evaluarea 2 avea drept scop determinarea valorii de cesiune a Banco Popular pentru orice cumpărător potențial. Or, după cum subliniază SRB, contabilitatea Banco Santander atribuie o anumită valoare activelor și pasivelor Banco Popular ca urmare a integrării Banco Popular în operațiunile sale în conformitate cu normele contabile.

274 În orice caz, trebuie să se considere că valoarea economică atribuită Banco Popular de Banco Santander la data adoptării schemei de rezoluție este valoarea care figurează în oferta sa de achiziție, și anume 1 euro.

275 În plus, trebuie respinse ca inoperante argumentele reclamantelor prin care se urmărește contestarea ajustărilor privind activele neperformante efectuate de Banco Santander ulterior rezoluției.

276 Cu titlu subsidiar, reclamantele apreciază, în observațiile lor cu privire la memoriile în intervenție, că, chiar dacă activele Banco Popular ar fi trebuit să fie evaluate în funcție de valoarea de cesiune privind activele individuale pe care Banco Popular trebuia să le dețină în continuare în timp ce suscită motive de îngrijorare, valoarea Banco Popular ar fi cuprinsă între 1,5 și 4,3 miliarde de euro.

277 În această privință, reclamantele se limitează la a furniza un tabel de cifre care conține o comparație între valorile Banco Popular estimate de Deloitte în evaluarea 2, de Banco Santander și în raportul lor de expertiză cu și fără ajustare. Cu toate acestea, furnizarea rezultatelor calculelor experților lor după ajustare, fără a oferi explicații suplimentare cu privire la metoda utilizată și la natura ajustărilor efectuate, nu permite Tribunalului să înțeleagă conținutul acestui argument.

278 De exemplu, din acest tabel reiese că linia corespunzătoare „ajustării valorii activelor” din raportul suplimentar de expertiză a condus la un interval cuprins între 5,2 și 7,9 miliarde de euro și că aceeași valoare „după ajustare” este cuprinsă între 8,2 și 11 miliarde de euro. Reclamantele nu oferă nicio explicație pentru aceste diferențe.

279 În al treilea rând, reclamantele invocă în replică argumente specifice pentru a contesta metoda utilizată de Deloitte pentru evaluarea anumitor categorii de active.

280 În ceea ce privește împrumuturile performante, reclamantele arată că Deloitte a recunoscut, în evaluarea 2, că nu a utilizat metoda fluxurilor de numerar actualizată *(Discounting Cash Flows)* și că a adoptat o metodă care nu era adaptată, și anume standardul IFRS 9 [*International Financial Reporting Standard* (Standardul internațional de informare financiară)], care privește contabilizarea instrumentelor financiare.

281 În evaluarea 2, în ceea ce privește împrumuturile și creanțele, Deloitte a precizat:

„[…] nu a fost posibilă aplicarea pentru acest portofoliu a unei abordări de modelare a fluxurilor de numerar actualizate complete care să fie suficient de solidă. În schimb, având în vedere datele și timpul disponibil, am luat în considerare două abordări în materie de evaluare:

o abordare «ascendante», ajustată în funcție de pierderile așteptate, care ia în considerare datele referitoare la expunerea subiacentă a băncii în cazul intrării în dificultate, la probabilitatea de intrare în dificultate pe durata de viață (estimată pe baza probabilității de neîndeplinire a obligațiilor de plată furnizate la un moment dat) și la pierderile în caz de nerambursare, și care ajustează parametrii pe baza indicatorilor de referință ai pieței, a indicatorilor de referință ai Băncii Spaniei pentru pierderi în caz de nerambursare și de analiză a Deloitte, totul pe baza unor ipoteze prudente. Această abordare reflectă în esență modul în care un cumpărător bancar ar genera portofoliile în viitor […]”

282 Deloitte a arătat că metoda sa de calculare a valorii economice a împrumuturilor și a creanțelor constă în estimarea pierderii de credit preconizate și a explicat parametrii aleși pentru a determina expunerea la riscul de nerambursare și probabilitățile de neîndeplinire a obligațiilor de plată.

283 Este necesar să se considere că această metodă este conformă cu standardele tehnice de reglementare.

284 În această privință, trebuie arătat că evaluarea împrumuturilor și a creanțelor este supusă unor incertitudini care sunt explicate la articolul 8 litera (a) din standardele tehnice de reglementare, reluat la articolul 8 litera (a) din Regulamentul delegat 2018/345, potrivit căruia:

„Evaluatorul se axează în mod deosebit pe domeniile a căror evaluare este grevată de multe incertitudini și care au un impact semnificativ asupra evaluării în ansamblul său. În cazul domeniilor respective, evaluatorul prezintă rezultatele evaluării sub forma celor mai bune estimări punctuale și, după caz, sub formă de intervale de valori, astfel cum se prevede la articolul 2 alineatul (3). Printre aceste domenii se numără:

(a) împrumuturile sau portofoliile de împrumuturi ale căror fluxuri de numerar preconizate depind de capacitatea, de dorința sau de motivația unei contrapărți de a-și îndeplini obligația, atunci când prognozele respective se bazează pe ipoteze referitoare la ratele de nerambursare, la probabilitățile de neîndeplinire a obligațiilor de plată, la pierderile în caz de nerambursare sau la caracteristicile instrumentului, în special în cazul în care se bazează pe tiparele de pierderi pentru un portofoliu de împrumuturi”.

285 În plus, la paginile 4-11 din anexa la evaluarea 2, Deloitte a explicat ajustările pe care le efectuase cu privire la evaluarea împrumuturilor și a creanțelor, în special având în vedere riscurile de neîndeplinire a obligațiilor de plată. Reclamantele nu invocă niciun argument prin care să conteste aceste ajustări.

286 În plus, reclamantele admit că, având în vedere timpul limitat de care dispunea Deloitte, acesta nu putea efectua o analiză completă și solidă a fluxurilor de numerar actualizate.

287 În ceea ce privește argumentele conform cărora standardul IFRS 9, care este un standard contabil, nu era adaptat, este suficient să se arate că Deloitte a indicat în evaluarea 2 că, „deși înțelegem că noul standard IFRS 9 va implica o creștere a rezervelor, acest lucru nu va modifica calculele efectuate în speță”. Rezultă că Deloitte nu a utilizat această metodă și că argumentele reclamantelor sunt inoperante.

288 În ceea ce privește evaluarea ajustărilor provizioanelor pentru riscuri juridice, este necesar să se constate că nu este relevantă comparația făcută de reclamante între evaluarea 2 și evaluarea 3, efectuată după adoptarea deciziei atacate. Este suficient să se arate că evaluarea 3 a fost efectuată folosind o metodă diferită și în alt scop decât evaluarea 2. În mod similar, comparația cu evaluarea efectuată de Bankia pe baza unui articol de presă nu este relevantă, cu atât mai mult cu cât nu se precizează dacă această evaluare acoperea toate riscurile juridice analizate în evaluarea 2 și nici dacă rezultatele erau cu adevărat comparabile.

289 În ceea ce privește evaluarea activelor fiscale amânate, reclamantele admit că aceasta este incertă și depinde în mare măsură de cumpărător. Ele consideră că intervalul reținut de Deloitte este prea strâns, ceea ce ar fi trebuit să indice SRB și Comisiei că abordarea Deloitte nu era adecvată și că acest interval nu corespunde ajustării efectuate de Banco Santander.

290 Deloitte a indicat printre altele, la pagina 32 din anexa la evaluarea 2, că evaluarea creanțelor privind impozitul amânat neprotejate depindea de cumpărător, în special de faptul dacă este vorba despre o entitate spaniolă sau străină, și că, în ipoteza în care cumpărătorul ar fi o bancă spaniolă, caracterul lor recuperabil și contabilizarea lor în bilanț ar depinde de planul de afaceri al Banco Popular și de cel al cumpărătorului. Anexa la evaluarea 2 menționează că evaluarea efectuată de Deloitte ține seama de aceste ipoteze diferite.

291 Reclamantele nu explică modul în care incertitudinile subliniate de Deloitte ar fi justificat efectuarea unor ajustări diferite în cel mai bun și cel mai rău scenariu. În această privință, în raportul suplimentar de expertiză anexat la replică, expertul se limitează la a evidenția caracterul „surprinzător” al acestui interval. În plus, trebuie amintit că nu este relevantă comparația cu ajustările efectuate de Banco Santander.

292 În ceea ce privește evaluarea activelor necorporale, reclamantele susțin că Deloitte nu a atribuit nicio valoare economică, pe de o parte, activelor necorporale legate de depozitele de bază *(Core Deposit Intangibles)*, în condițiile în care retragerile priveau probabil depozitele cele mai puțin stabile, și nici, pe de altă parte, mărcii Banco Popular, în condițiile în care ar fi recunoscut o valoare minimă mărcii Banco Pastor. Potrivit reclamantelor, această abordare era suficientă pentru a concluziona că evaluarea 2 nu era fiabilă.

293 Pe de o parte, în evaluarea 2, Deloitte a apreciat, în ceea ce privește activele necorporale aferente depozitelor de bază, că un potențial cumpărător nu le-ar atribui nicio valoare din cauza retragerilor semnificative de depozite la data evaluării.

294 Este necesar să se arate că, având în vedere amploarea ieșirilor de lichidități la data la care a fost efectuată evaluarea 2, niciun element nu permite să se afirme, după cum procedează reclamantele, că majoritatea depozitelor stabile rămăseseră în bancă.

295 Pe de altă parte, Deloitte a explicat, în ceea ce privește fondul de comerț al Banco Popular, că un cumpărător potențial nu ar atribui nicio valoare unui fond de comerț preexistent, în măsura în care nu era vorba despre un activ identificabil în contextul unei combinări de întreprinderi. Acesta a precizat că, având în vedere prezența puternică a mărcii Banco Pastor în Galicia, marca respectivă ar avea o valoare pentru un terț și că a estimat intervalul de valori prin aplicarea metodei redevențelor, care este metodologia cea mai utilizată pentru evaluarea mărcilor.

296 Reclamantele nu invocă niciun argument specific care să repună în discuție aceste explicații.

297 În ceea ce privește evaluarea întreprinderilor comune, a filialelor și a întreprinderilor asociate, reclamantele se limitează la a afirma că, pe baza rapoartelor de analiză din acea perioadă și a tranzacțiilor reale sau presupuse, suma reținută de Deloitte constituie o subevaluare și că o estimare rezonabilă ar fi de 1,5 miliarde de euro.

298 Este suficient să se constate, pe de o parte, că reclamantele nu dovedesc pe ce se bazează această estimare și, pe de altă parte, că aceste argumente nu permit să se identifice erorile săvârșite de Deloitte în cadrul evaluării 2.

299 Pe de altă parte, trebuie amintit că, în temeiul articolului 21 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și al articolului 76 litera (d) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, cererea introductivă trebuie să cuprindă obiectul litigiului și expunerea sumară a motivelor invocate. Potrivit unei jurisprudențe constante, pentru ca o acțiune să fie admisibilă, este necesar ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care aceasta se întemeiază să rezulte, cel puțin în mod sumar, dar coerent și comprehensibil, din chiar textul cererii introductive. Deși textul acesteia poate fi susținut și completat, în privința unor aspecte specifice, prin trimiteri la anumite fragmente din documentele anexate, o trimitere globală la alte înscrisuri, chiar anexate la cererea introductivă, nu poate suplini absența elementelor esențiale ale argumentării în drept, care, în temeiul dispozițiilor menționate anterior, trebuie să figureze în cererea introductivă [a se vedea Hotărârea din 17 septembrie 2007, Microsoft/Comisia, T-201/04, EU:T:2007:289, punctul 94 și

jurisprudența citată, și Hotărârea din 5 octombrie 2020, HeidelbergCement și Schwenk Zement/Comisia, T-380/17, EU:T:2020:471, punctul 92 (nepublicată) și jurisprudența citată]. În plus, nu este de competența Tribunalului să cerceteze și să identifice în anexe motivele și argumentele ce ar putea fi considerate drept temei al acțiunii, anexele având o funcție pur probatorie și de instrument (a se vedea Hotărârea din 17 septembrie 2007, Microsoft/Comisia, T-201/04, EU:T:2007:289, punctul 94 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 24 septembrie 2019, Țările de Jos și alții/Comisia, T-760/15 și T-636/16, EU:T:2019:669, punctul 114 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 11 septembrie 2014, MasterCard și alții/Comisia, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, punctul 41 și jurisprudența citată).

300 În lipsa unui argument care să figureze în replică, trimiterile generale la raportul de expertiză suplimentar, ce figurează în anexa la aceasta, efectuate de reclamante, nu pot fi examinate.

301 Trebuie arătat că, în evaluarea 2, Deloitte a explicat, pentru fiecare dintre categoriile de active, metoda utilizată pentru evaluarea acestora și incertitudinile care justifică ajustările efectuate. Rezultă din ceea ce precedă că argumentele reclamantelor nu repun în discuție ajustările efectuate de Deloitte în cadrul evaluării 2 în ceea ce privește diferitele categorii de active ale Banco Popular și nu permit să se concluzioneze că evaluarea 2 nu era „corectă, prudentă și realistă” în conformitate cu articolul 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.

302 Cu titlu subsidiar, reclamantele susțin, de asemenea, că evaluarea efectuată de Deloitte, în evaluarea 2, în ceea ce privește patru elemente-cheie, care nu ar fi afectate de metoda de evaluare aplicabilă, a avut ca rezultat o subevaluare cu 4,8-5 miliarde de euro a valorii Banco Popular. Reclamantele se referă la ajustarea creanței privind impozitul amânat, la faptul că nu s-a ținut seama de activele necorporale, în special de cele referitoare la depozitele de bază, la supraestimarea eventualității de ordin juridic și la subestimarea valorii întreprinderilor comune, a filialelor și a întreprinderilor asociate care figurează în evaluarea 2.

303 În această privință, este suficient să se constate că, pe de o parte, reclamantele se limitează la o comparație între estimările care figurează în evaluarea 2 și cele care figurează în raportul lor de expertiză suplimentar. Pe de altă parte, acestea nu explică motivul pentru care, pentru evaluarea acestor patru categorii de active, metoda de evaluare ar fi irelevantă.

304 În consecință, a doua critică trebuie respinsă.

Cu privire la a treia critică, referitoare la intervalul reținut în cadrul evaluării 2

305 Reclamantele arată că amploarea intervalului reținut în evaluarea 2 și faptul că aceasta se îndepărta de evaluările recente ale activelor nete ale Banco Popular ar fi trebuit să avertizeze SRB și Comisia asupra faptului că această evaluare nu era „corectă, prudentă și realistă” și nu furniza o bază fiabilă pentru adoptarea schemei de rezoluție.

306 În această privință, trebuie amintit că, în evaluarea 2, Deloitte a arătat că rezultatul evaluării sale se situa într-un interval cuprins între 1,3 miliarde și minus 8,2 miliarde de euro, cu cea mai bună estimare situată în interiorul acestui interval la minus 2 miliarde de euro.

307 În primul rând, reclamantele arată că amploarea intervalului indicat în evaluarea 2 ar indica că aceasta nu este fiabilă.

308 Trebuie arătat că amploarea intervalului se justifică prin metoda utilizată în evaluarea 2.

309 În această privință, în ceea ce privește metodologia utilizată în evaluarea 2, Deloitte a indicat că a adoptat o abordare categorie cu categorie, ajustând valorile contabile ale fiecărei clase de active și de pasive pentru estimarea pierderilor și a profiturilor și a altor ajustări pe care orice cumpărător le-ar aplica valorii. Acesta a prezentat un interval de evaluare pentru fiecare clasă de active și de pasive.

310 Metodologia menționată este conformă cu articolul 2 alineatul (3) din standardele tehnice de reglementare, reluat la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul delegat 2018/345, potrivit căruia:

„Evaluatorul furnizează cea mai bună estimare punctuală a valorii unui anumit activ ori pasiv sau a unei anumite combinații a acestora. Atunci când este cazul, rezultatele evaluării sunt furnizate și sub formă de intervale de valori.”

311 Astfel, adăugarea celor mai mici valori pentru fiecare clasă de active și de pasive a furnizat estimarea inferioară a intervalului și adăugarea celor mai mari valori a furnizat estimarea superioară a intervalului. Această metodologie explică, așadar, amploarea intervalului reținut în cadrul evaluării 2. De asemenea, trebuie amintit că din analiza primei critici reiese că determinarea valorii de cesiune se bazează pe estimări care implică anumite incertitudini care justifică alegerea de a prezenta rezultatele sub forma unui interval.

312 În plus, după cum subliniază Comisia, ținând seama de amploarea bilanțului total al Banco Popular, cu o cifră care depășește 130 de miliarde de euro, diferența dintre cele două valori ale intervalului nu reprezenta decât aproximativ 7 % din bilanț.

313 În replică, reclamantele arată că această comparație nu este relevantă și că amploarea intervalului, respectiv 9,5 miliarde de euro, ar trebui comparată cu valoarea activelor nete ale Banco Popular, respectiv 10,78 miliarde de euro.

314 În această privință, trebuie să se constate, pe de o parte, că referirea făcută de Comisie la dimensiunea bilanțului Banco Popular nu urmărește să aprecieze exactitatea intervalului, ci doar să relativizeze amploarea acestuia. Pe de altă parte, diferența dintre cel mai bun și cel mai rău scenariu al evaluării reținute de Deloitte nu constituie un element comparabil cu valoarea contabilă a activelor nete ale Banco Popular.

315 În al doilea rând, reclamantele arată că Banco Popular trecuse testul de rezistență din 2016 și, deși Banco Popular s-a confruntat cu probleme de lichiditate, la 31 martie 2017, activele sale nete se ridicau la 10,78 miliarde de euro, iar activitatea sa principală referitoare la întreprinderile mici și mijlocii (IMM-uri) aflate sub franciză a rămas profitabilă.

316 În această privință, pe de o parte, este suficient să se constate că testul de rezistență din 2016 al Banco Popular, publicat în iulie 2016, se referă, așadar, la situația Banco Popular la o dată anterioară cu mai multe luni datei de adoptare a schemei de rezoluție și nu se poate considera că oferă indicații cu privire la evoluția financiară a Banco Popular. Pe de altă parte, referirea la activele nete nu este relevantă, în măsura în care acestea reflectă doar valoarea contabilă a Banco Popular și nu valoarea de cesiune la data rezoluției.

317 În consecință, a treia critică trebuie respinsă.

318 Reiese din tot ceea ce precedă că reclamantele nu au demonstrat că evaluarea 2 nu era „corectă, prudentă și realistă” în sensul articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.

319 Trebuie să se concluzioneze că Comisia nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere prin aprobarea schemei de rezoluție, în măsura în care se întemeia pe evaluarea 2.

320 Prin urmare, al patrulea motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat

321 Reclamantele susțin că, prin adoptarea deciziei atacate fără a le oferi posibilitatea de a prezenta observații, Comisia le-a încălcat dreptul de a fi ascultate. Acestea susțin că nu au fost ascultate în cursul procedurii de rezoluție, deși interesele lor au fost afectate direct și individual de decizia atacată. Comisia ar fi obligată să se asigure că reclamantele sunt ascultate, conform articolului 41 din cartă, chiar dacă Regulamentul nr. 806/2014 nu prevede acest lucru.

322 Reclamantele apreciază că, în cazul în care SRB și Comisia ar fi respectat dreptul lor de a fi ascultate, ar fi putut prezenta observații în mod util chiar și într-un termen scurt. Reclamantele ar fi putut să abordeze problema evaluării corecte a Banco Popular și, având în vedere probele prezentate în cadrul celui de al patrulea motiv, este probabil că SRB sau Comisia ar fi avut o opinie diferită cu privire la evaluarea Banco Popular, ceea ce ar fi condus la adoptarea unei scheme de rezoluție diferite de cea aprobată prin decizia atacată.

323 Comisia susține că procedura prevăzută la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 conduce la adoptarea unei măsuri cu aplicabilitate generală în ceea ce privește acționarii și creditorii instituției care face obiectul unei măsuri de rezoluție și că articolul 41 din cartă nu este aplicabil. Aceasta apreciază, cu titlu subsidiar, că lipsa posibilității reclamantelor de a fi ascultate ar fi justificată în temeiul articolului 52 alineatul (1) din cartă.

324 Trebuie amintit că articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă prevede că dreptul la bună administrare include dreptul oricărei persoane de a fi ascultată înainte de luarea oricărei măsuri individuale ce ar putea să îi aducă atingere.

325 Dreptul de a fi ascultat garantează oricărei persoane posibilitatea de a-și exprima în mod util și efectiv punctul de vedere în cursul procedurii administrative și înainte de adoptarea oricărei decizii susceptibile să îi afecteze în mod defavorabil interesele. În plus, trebuie să se precizeze că dreptul de a fi ascultat urmărește un dublu obiectiv. Pe de o parte, acesta servește la instrumentarea dosarului și la stabilirea situației de fapt cât mai precis și corect posibil și, pe de altă parte, permite asigurarea unei protecții efective a persoanei interesate. Dreptul de a fi ascultat urmărește în special să garanteze ca orice decizie cauzatoare de prejudicii să fie adoptată în deplină cunoștință de cauză și are în special ca obiectiv să permită autorității competente să corecteze o eroare sau persoanei vizate să invoce elementele privind situația sa personală pentru ca decizia să fie adoptată, să nu fie adoptată sau să aibă un anumit conținut (a se vedea Hotărârea din 4 iunie 2020, SEAE/De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, punctele 68 și 69 și jurisprudența citată).

326 Trebuie arătat că Curtea a afirmat întotdeauna importanța dreptului de a fi ascultat și conținutul său foarte larg în ordinea juridică a Uniunii, considerând că acest drept trebuie să se aplice oricărei proceduri susceptibile de a conduce la un act cauzator de prejudiciu. Conform jurisprudenței Curții, respectarea dreptului de a fi ascultat se impune chiar în cazul în care reglementarea

aplicabilă nu prevede în mod expres o astfel de formalitate (a se vedea Hotărârea din 22 noiembrie 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punctele 85 și 86 și jurisprudența citată, Hotărârea din 18 iunie 2020, Comisia/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, punctul 67 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 7 noiembrie 2019, ADDE/Parlamentul, T-48/17, EU:T:2019:780, punctul 89 și jurisprudența citată).

327 În consecință, având în vedere caracterul său de principiu fundamental și general de drept al Uniunii, aplicarea principiului dreptului la apărare, care include dreptul de a fi ascultat, nu poate fi nici exclusă, nici restrânsă printr-un act normativ, iar respectarea sa trebuie, prin urmare, asigurată atât în cazul lipsei totale a unei reglementări specifice, cât și în cazul existenței unei reglementări care nu ar ține seama ea însăși de principiul menționat (a se vedea Hotărârea din 18 iunie 2014, Spania/Comisia, T-260/11, EU:T:2014:555, punctul 62 și jurisprudența citată).

328 Mai întâi, trebuie arătat că schema de rezoluție adoptată de SRB are ca obiect rezoluția Banco Popular, care, prin urmare, trebuie să fie considerată persoana față de care este adoptată o măsură individuală și căreia îi este garantat dreptul de a fi ascultat prin articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă.

329 Astfel, trebuie să se țină seama de faptul că reclamantele nu sunt destinatarele schemei de rezoluție, care nu este o decizie individuală luată împotriva lor, nici a deciziei atacate de aprobare a acestei scheme de rezoluție.

330 Totuși, este necesar să se arate că, în conformitate cu articolul 21 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB a exercitat competența de a reduce valoarea contabilă sau de a converti instrumentele de capital ale Banco Popular.

331 Prin urmare, procedura urmată de SRB pentru a adopta schema de rezoluție, chiar dacă nu constituie o procedură individuală deschisă împotriva reclamantelor, poate conduce la adoptarea unei măsuri susceptibile să le afecteze în mod defavorabil interesele în calitatea lor de deținători de instrumente de capital ai Banco Popular.

332 Or, jurisprudența Curții, citată la punctul 326 de mai sus, a reținut o interpretare largă a dreptului de a fi ascultat ca fiind garantat oricărei persoane în cursul procedurii susceptibile de a conduce la un act cauzator de prejudiciu.

333 În plus, pe de o parte, potrivit considerentului (121) al Regulamentului nr. 806/2014, acesta respectă drepturile fundamentale și drepturile, libertățile și principiile recunoscute în special de cartă, îndeosebi dreptul la apărare, și ar trebui să fie pus în aplicare în conformitate cu aceste drepturi și principii. Pe de altă parte, nicio dispoziție din Regulamentul nr. 806/2014 nu exclude și nici nu restrânge explicit dreptul de a fi ascultat al acționarilor sau al deținătorilor de instrumente de capital ai entității în cauză în timpul procedurii de rezoluție.

334 În această privință, trebuie arătat că reclamantele nu invocă o excepție de nelegalitate împotriva Regulamentului nr. 806/2014 în măsura în care acesta nu prevede o audiere prealabilă a deținătorilor de instrumente de capital înainte de adoptarea unei scheme de rezoluție. Acestea susțin că dreptul de a fi ascultat trebuia să le fie recunoscut în cadrul procedurii de rezoluție a Banco Popular în temeiul articolului 41 alineatul (2) litera (a) din cartă.

335 Cu toate acestea, în ipoteza în care acționarii și creditorii entității vizate de măsura de rezoluție ar putea să se prevaleze de dreptul de a fi ascultați, în cadrul procedurii de rezoluție, exercitarea acestui drept poate fi supusă unor restrângeri în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă.

336 Articolul 52 alineatul (1) din cartă prevede:

„Orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute prin prezenta cartă trebuie să fie prevăzută de lege și să respecte substanța acestor drepturi și libertăți. Prin respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.”

337 Curtea a considerat că drepturile fundamentale, precum respectarea dreptului la apărare, nu constituie prerogative absolute, ci pot presupune restricții, cu condiția ca acestea să răspundă efectiv unor obiective de interes general urmărite prin măsura în cauză și să nu constituie, în raport cu obiectivul urmărit, o intervenție disproporționată și intolerabilă ce ar aduce atingere substanței înseși a drepturilor astfel garantate (a se vedea Hotărârea din 10 septembrie 2013, G. și R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, punctul 33 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 20 decembrie 2017, Prequ’Italia, C-276/16, EU:C:2017:1010, punctul 50 și jurisprudența citată).

338 Reiese de aici că lipsa audierii reclamantelor, în calitatea lor de deținători de instrumente de capital ai Banco Popular, în cadrul procedurii de rezoluție, fie de SRB, fie de Comisie, putea fi justificată.

339 Trebuie amintit că, la articolul 4 punctul 4.2 din schema de rezoluție, SRB a apreciat că rezoluția Banco Popular era conformă cu interesul public în măsura în care era necesară și proporțională cu realizarea a două obiective prevăzute la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014, și anume evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare și asigurarea continuității funcțiilor critice ale Banco Popular. Acesta a arătat că lichidarea Banco Popular potrivit unei proceduri obișnuite de insolvență nu ar fi permis atingerea acestor obiective în aceeași măsură. În decizia atacată, Comisia a aprobat în mod expres motivele invocate de SRB pentru a justifica necesitatea unei măsuri de rezoluție în interes public.

340 În speță, restrângerea dreptului reclamantelor de a fi ascultate poate fi justificată, pe de o parte, de obiectivul de stabilitate a piețelor financiare și, pe de altă parte, de necesitatea de a asigura eficacitatea rezoluției Banco Popular, care trebuia să fie efectuată cu celeritate.

341 În primul rând, trebuie arătat că mai multe considerente ale Regulamentului nr. 806/2014, în special considerentele (12), (58) și (61) ale acestuia, precizează că stabilitatea piețelor financiare este unul dintre obiectivele urmărite de mecanismele de rezoluție instituite prin regulamentul respectiv.

342 În plus, potrivit articolului 18 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014, o măsură de rezoluție este considerată de interes public dacă este necesară pentru atingerea, prin mijloace proporționale, a unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 14 din același regulament, în timp ce lichidarea entității conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar fi permis atingerea acestor obiective în aceeași măsură. Printre obiectivele rezoluției prevăzute la articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014 figurează, între altele, cel de „evitare [a] efectel[or] negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea

contagiunii, inclusiv a infrastructurilor pieței, și prin menținerea disciplinei pe piață”, precum și cel de „protejare [a] fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar”.

343 În această privință, Curtea a arătat că serviciile financiare joacă un rol central în economia Uniunii. Băncile și instituțiile de credit sunt o sursă esențială de finanțare pentru întreprinderi active pe diferitele piețe. În plus, băncile sunt deseori interconectate și multe dintre ele își exercită activitățile la nivel internațional. Acesta este motivul pentru care dificultățile uneia sau mai multor bănci riscă să se propage rapid la celelalte bănci fie în statul membru respectiv, fie în alte state membre. Acest lucru riscă, la rândul său, să producă efecte de contagiere negative în alte sectoare ale economiei (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 50, Hotărârea din 20 septembrie 2016, Ledra Advertising și alții/Comisia și BCE, C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, punctul 72, și Hotărârea din 25 martie 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, punctul 108).

344 Curtea a statuat că obiectivul care constă în a asigura stabilitatea sistemului financiar, evitând totodată cheltuieli publice excesive și minimizând denaturările concurenței, constituie un interes public superior (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 69).

345 În plus, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (denumită în continuare „Curtea EDO”) a considerat, în decizia sa din 1 aprilie 2004, Camberrow MM5 AD împotriva Bulgariei (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799, punctul 6), că, în domeniile sensibile din punct de vedere economic precum stabilitatea sistemului bancar, statele dispuneau de o marjă largă de apreciere și că, prin urmare, imposibilitatea unui acționar de a participa la procedura care conduce la vânzarea băncii nu era disproporționată în raport cu obiectivele legitime de a proteja drepturile creditorilor și de a menține buna administrare a stării de insolvență a băncii.

346 De asemenea, trebuie menționată Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Dowling și alții (C-41/15, EU:C:2016:836), pronunțată cu ocazia unei cereri de decizie preliminară privind interpretarea articolelor 8, 25 și 29 din A doua Directivă 77/91/CEE a Consiliului din 13 decembrie 1976 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților comerciale în statele membre, în înțelesul articolului [54 al doilea paragraf TFUE], pentru protejarea intereselor asociaților sau terților, în ceea ce privește constituirea societăților comerciale pe acțiuni și menținerea și modificarea capitalului acestora (JO 1977, L 26, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 8). Această cauză privea o măsură excepțională a autorităților naționale prin care se urmărea evitarea, prin intermediul unei majorări de capital, a intrării în dificultate a unei societăți care, potrivit instanței de trimitere, amenința stabilitatea financiară a Uniunii. Curtea a apreciat că protecția pe care A doua Directivă 77/91 o conferea acționarilor și creditorilor unei societăți pe acțiuni în ceea ce privește capitalul social al acesteia nu se extindea la o astfel de măsură națională adoptată într-o situație de perturbare gravă a economiei și a sistemului financiar al unui stat membru și care urmărea să remedieze o amenințare sistemică la adresa stabilității financiare a Uniunii care rezultă din insuficiența fondurilor proprii ale societății vizate (Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Dowling și alții, C-41/15, EU:C:2016:836, punctul 50). Curtea a adăugat că prevederile celei de A doua Directive 77/91 nu se opun, așadar, unei măsuri excepționale privind capitalul social al unei societăți pe acțiuni pe care autoritățile naționale o adoptaseră într-o situație de perturbare gravă a economiei și a sistemului financiar al unui stat membru, fără aprobarea adunării generale a acestei societăți și în scopul evitării unui risc sistemic și al asigurării stabilității financiare a Uniunii (a se vedea Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Dowling și alții, C-41/15, EU:C:2016:836, punctul 51 și jurisprudența citată).

347 Aceste considerații se aplică prin analogie situației foștilor titulari de instrumente de capital ai unei bănci care a fost supusă unei proceduri de rezoluție în temeiul Regulamentului nr. 806/2014, precum reclamantele.

348 Reiese din ceea ce precedă că procedura de rezoluție, instituită prin Regulamentul nr. 806/2014 și descrisă la articolul 18 din acesta, urmărește un obiectiv de interes general, în sensul articolului 52 alineatul (1) din cartă, și anume obiectivul de a garanta stabilitatea piețelor financiare, care poate justifica o restrângere a dreptului de a fi ascultat.

349 În speță, trebuie arătat că reclamantele nu contestă că procedura de rezoluție a Banco Popular era în concordanță cu obiectivul de asigurare a stabilității financiare menționat la articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014.

350 În această privință, la articolul 4 punctul 4.4 subpunctul 4.4.2 din schema de rezoluție, SRB a explicat că a concluzionat că situația Banco Popular genera un risc tot mai mare de efecte negative semnificative asupra stabilității financiare din Spania, întemeindu-se pe diferite elemente. Printre aceste elemente figurau, *primo*, dimensiunea și importanța Banco Popular, care constituia societatea-mamă a celui de al șaselea grup bancar din Spania, cu o valoare totală a activelor de 147 de miliarde de euro, și care fusese desemnată în 2017 de Banca Spaniei drept o instituție de importanță sistemică. SRB a arătat în special că Banco Popular era unul dintre principalii actori de pe piață din Spania, cu o cotă de piață semnificativă pe segmentul IMM, și că deținea o cotă de piață relativ ridicată a depozitelor (aproape 6 %) și un număr mare de clienți cu amănuntul (aproximativ 1,4 milioane) în întreaga Spanie. *Secundo*, SRB a luat în considerare natura activității Banco Popular care se articula în jurul activităților de bancă comercială și se concentra în principal pe oferta de finanțare, gestionarea economiilor și serviciile către particulari, familii și întreprinderi (în special IMM-uri). Potrivit SRB, similitudinea modelului de întreprindere al Banco Popular cu cel al altor bănci comerciale spaniole putea contribui la potențialul de contagiune indirectă a acestor bănci, care ar putea fi percepute ca trebuind să facă față acelorași dificultăți.

351 În plus, trebuie arătat că al doilea obiectiv urmărit de schema de rezoluție, și anume acela de a asigura continuitatea funcțiilor critice ale Banco Popular, participă de asemenea la obiectivul de interes general de protecție a stabilității piețelor financiare.

352 Potrivit articolului 2 alineatul (1) punctul 35 din Directiva 2014/59, funcțiile critice ale unei instituții sunt definite ca fiind „activități, servicii sau operațiuni a căror întrerupere ar putea conduce, într-unul sau mai multe state membre, la perturbarea serviciilor esențiale pentru economia reală sau la perturbarea stabilității financiare din cauza dimensiunii, a cotei de piață, a interconexiunilor externe și interne, a complexității sau activităților transfrontaliere ale unei instituții sau grup, mai ales având în vedere caracterul substituibil al respectivelor activități, servicii sau operațiuni”.

353 În această privință, articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul delegat (UE) 2016/778 al Comisiei din 2 februarie 2016 de completare a Directivei 2014/59 în ceea ce privește circumstanțele și condițiile în care plata contribuțiilor *ex post* extraordinare poate fi amânată parțial sau integral și în ceea ce privește criteriile de stabilire a activităților, serviciilor și operațiunilor pentru funcțiile critice și de stabilire a liniilor de activitate și a serviciilor asociate pentru liniile de activitate esențiale (JO 2016, L 131, p. 41) prevede criteriile de stabilire a funcțiilor critice. Este vorba despre o funcție care este furnizată de o instituție unor părți terțe care nu sunt afiliate instituției sau grupului și a cărei perturbare bruscă ar avea un impact negativ semnificativ asupra părților

terțe, ar avea un efect de contagiune sau ar afecta încrederea generală a actorilor de pe piață, dată fiind relevanța sistemică a funcției pentru părțile terțe și relevanța sistemică a instituției sau a grupului în exercitarea acestei funcții.

354 Astfel, obiectivul care constă în asigurarea continuității funcțiilor critice ale entității vizate de o măsură de rezoluție, prevăzut la articolul 14 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, urmărește să evite o întrerupere a acestor funcții ce ar putea determina perturbări nu numai pe piața relevantă, ci și pentru întreaga stabilitate financiară a Uniunii.

355 Prin urmare, dat fiind că urmărește să mențină sau să restabilească situația financiară a unei instituții de credit, în special în măsura în care constituie o alternativă la lichidarea sa, trebuie să se considere că o măsură de rezoluție răspunde efectiv unui obiectiv de interes general recunoscut de Uniune (a se vedea prin analogie Hotărârea din 25 martie 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, punctul 108).

356 În această privință, la articolul 4 punctul 4.2 din schema de rezoluție, SRB a indicat că rezoluția Banco Popular era necesară și proporțională în special pentru realizarea obiectivului de asigurare a continuității funcțiilor critice ale Banco Popular. La articolul 4 punctul 4.4 din schema de rezoluție, SRB a identificat trei funcții critice ale Banco Popular, în sensul articolului 6 din Regulamentul delegat 2016/778, și anume atragerea de depozite de la gospodării și de la societățile nefinanciare, împrumuturile acordate IMM-urilor și serviciile de plată în numerar.

357 Reclamantele nu invocă niciun argument prin care să conteste aceste aprecieri.

358 Din ceea ce precedă reiese că procedura de rezoluție a Banco Popular urmărea un obiectiv de interes general, în sensul articolului 52 alineatul (1) din cartă, și anume obiectivul de a garanta stabilitatea piețelor financiare, care poate justifica o restrângere a dreptului de a fi ascultat.

359 În al doilea rând, interesul general al Uniunii, în special urmărirea obiectivelor de a proteja stabilitatea piețelor financiare și de a asigura continuitatea funcțiilor critice ale Banco Popular, impune ca, odată ce sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, să se adopte cât mai curând posibil o măsură de rezoluție.

360 În această privință, mai multe considerente ale Regulamentului nr. 806/2014 implică faptul că, atunci când o măsură de rezoluție devine necesară, aceasta trebuie adoptată rapid. Este vorba, printre altele, despre considerentele (26), (31), (53) și în special despre considerentul (56) al acestui regulament, care prevede că, în scopul de a reduce la minimum perturbarea pieței financiare și a economiei, procesul de rezoluție ar trebui realizat într-o perioadă scurtă de timp.

361 Curtea a considerat că Regulamentul nr. 806/2014 are ca obiectiv să instituie, potrivit considerentului (8) al acestuia, mecanisme de rezoluție mai eficiente, care trebuie să reprezinte un instrument esențial pentru evitarea daunelor provocate în trecut de intrarea în dificultate a unor bănci și că un astfel de obiectiv presupune luarea rapidă a deciziilor, după cum arată termenele scurte prevăzute la articolul 18 din regulamentul menționat, pentru ca stabilitatea financiară să nu fie pusă în pericol (Hotărârea din 6 mai 2021, ABLV Bank și alții/BCE, C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:369, punctul 55).

362 Astfel, articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede, printre altele, că, în cazul în care BCE estimează că o entitate se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate, aceasta comunică fără întârziere evaluarea sa Comisiei și SRB. Potrivit alineatului (2) al aceluiași articol,

în cazul în care SRB însuși realizează o evaluare, aceasta este comunicată BCE fără întârziere. În cazul în care sunt îndeplinite condițiile stabilite la alineatul (1), SRB adoptă o schemă de rezoluție care, în temeiul articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, este transmisă Comisiei de îndată ce este adoptată. Comisia dispune astfel de un termen de 24 de ore pentru a aproba o schemă de rezoluție sau pentru a formula obiecții.

363 Rezultă că, odată ce entitatea îndeplinește condițiile pentru adoptarea unei măsuri de rezoluție, și anume, *primo*, că se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate, *secundo*, că nu există altă perspectivă rezonabilă ca intrarea sa în dificultate să poată fi împiedicată în timp util prin măsuri alternative din sectorul privat sau prin măsuri de supraveghere și, *tertio*, că rezoluția sa este necesară pentru atingerea unuia sau mai multora dintre obiectivele prevăzute la articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014, articolul 18 din același regulament prevede că o decizie trebuie să fie adoptată într-un termen foarte scurt.

364 Astfel, în speță, din momentul în care BCE a constatat că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate și în care SRB a considerat că erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014, schema de rezoluție trebuia adoptată cât mai rapid posibil.

365 Această luare de decizie rapidă era justificată de necesitatea de a asigura continuitatea funcțiilor critice ale Banco Popular și de a evita efectele negative semnificative ale situației acesteia din urmă pe piețele financiare, prevenind în special riscurile de contagiune. În speță, întrucât intrarea în dificultate a Banco Popular a intervenit în timpul săptămânii, era necesar să se încheie procedura și să se adopte decizia înainte de deschiderea piețelor la 7 iunie 2017 dimineața.

366 Astfel cum a subliniat avocatul general Campos Sánchez Bordona la punctul 80 din Concluziile prezentate în cauzele conexate ABLV Bank și alții/BCE (C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:16), celeritatea cu care aceste instituții și agenții ale Uniunii trebuie să ia decizii este necesară pentru a evita impactul negativ al rezoluției instituției bancare asupra piețelor financiare, iar această celeritate le obligă *de facto* să „pregătească” decizia înainte de inițierea procedurii, profitând de închiderea piețelor bursiere.

367 Rapiditatea luării de decizii constituia, așadar, o condiție a eficacității sale.

368 Astfel, Curtea a statuat deja că urgența care impune o acțiune imediată din partea autorității competente justifica o restrângere a dreptului de a fi ascultat al persoanelor afectate de măsurile adoptate în domeniul răspunderii pentru mediul înconjurător (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 martie 2010, ERG și alții, C-379/08 și C-380/08, EU:C:2010:127, punctul 67) și în domeniul agriculturii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iunie 2006, Dokter și alții, C-28/05, EU:C:2006:408, punctul 76).

369 În plus, în domeniul măsurilor de înghețare a fondurilor, Curtea a statuat că comunicarea motivelor pe care se întemeiază includerea inițială a numelui unei persoane sau al unei entități pe lista persoanelor care fac obiectul unor măsuri restrictive, anterior acestei includeri, ar fi de natură să compromită eficacitatea măsurilor de înghețare a fondurilor și a resurselor economice pe care le impune dreptul Uniunii. În vederea atingerii obiectivului urmărit prin regulamentul aplicabil, astfel de măsuri trebuie, prin însăși natura lor, să beneficieze de un efect de surpriză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, C-402/05 P și C-415/05 P, EU:C:2008:461, punctele 338-340,

Hotărârea din 21 decembrie 2011, Franța/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, punctul 61, și Hotărârea din 12 februarie 2020, Amisi Kumba/Consiliul, T-163/18, EU:T:2020:57, punctul 51).

370 Pentru motive care țin de asemenea de obiectivul urmărit de dreptul Uniunii și de eficacitatea măsurilor pe care le prevede acesta, autoritățile Uniunii nu sunt obligate să procedeze la o audiere a reclamanților înainte de includerea inițială a numelor lor în lista persoanelor care fac obiectul măsurilor restrictive (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, C-402/05 P și C-415/05 P, EU:C:2008:461, punctul 341, și Hotărârea din 25 aprilie 2013, Gbagbo/Consiliul, T-119/11, nepublicată, EU:T:2013:216, punctul 103).

371 Acest lucru este valabil cu atât mai mult în cazurile în care, precum în speță, restrângerea dreptului de a fi ascultat nu privește entitatea vizată de procedura de rezoluție, și anume Banco Popular, ci pe reclamante în calitatea lor de deținători de instrumente de capital ai acesteia.

372 Trebuie arătat de asemenea că, în decizia sa din 1 aprilie 2004, Camberrow MM5 AD împotriva Bulgariei (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799), Curtea EDO a constatat că vânzarea băncii în faliment ca întreprindere în activitate fusese realizată pentru a obține îndestularea rapidă și mai sigură a creditorilor săi, care așteptau de mulți ani să primească ce le era datorat, și finalizarea rapidă a procedurii de faliment. În consecință, necesitatea simplității și a rapidității în procedura care conduce la vânzarea băncii era de o importanță capitală. Dacă legea ar fi prevăzut că instanța competentă în materia falimentului era obligată să consulte toți acționarii și creditorii băncii, aceasta ar fi determinat o încetinire semnificativă a procedurii și, în consecință, o întârziere suplimentară în ceea ce privește plata sumelor datorate creditorilor și în finalizarea procedurii de faliment.

373 În Hotărârea din 24 noiembrie 2005, Capital Bank AD împotriva Bulgariei (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999, punctul 136), Curtea EDO a statuat că, într-un domeniu sensibil din punct de vedere economic precum stabilitatea sistemului bancar și în anumite situații, putea exista o necesitate imperioasă de a acționa cu cea mai mare diligență și fără preaviz, în scopul de a evita prejudicii ireparabile pentru bancă, depunătorii săi și ceilalți creditori ai săi sau pentru sistemul bancar și financiar în ansamblul său.

374 În plus, faptul că măsura de rezoluție poate conduce la o ingerință în dreptul de proprietate al reclamantelor nu poate justifica o obligație de a li se acorda un drept de a fi ascultate înainte de adoptarea acesteia.

375 În această privință, Tribunalul a subliniat deja, la punctul 282 din Hotărârea din 13 iulie 2018, K. Chrysostomides & Co și alții/Consiliul și alții (T-680/13, EU:T:2018:486), că procedurile aplicabile trebuie să ofere persoanei în cauză o ocazie adecvată de a-și susține cauza în fața autorităților competente. Pentru a se asigura de respectarea acestei condiții, care constituie o cerință inerentă articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, procedurile aplicabile trebuie examinate dintr-un punct de vedere general (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, C-402/05 P și C-415/05 P, EU:C:2008:461, punctul 368 și jurisprudența citată, Hotărârea din 25 aprilie 2013, Gbagbo/Consiliul, T-119/11, nepublicată, EU:T:2013:216, punctul 119, și Curtea EDO, 20 iulie 2004, Bäck împotriva Finlandei, CE:ECHR:2004:0720JUD003759897, punctul 56). Astfel, cerința menționată nu poate fi interpretată în sensul că persoana interesată trebuie, în orice

împrejurare, să își poată susține punctul de vedere în fața autorităților competente înaintea adoptării măsurilor care aduc atingere dreptului său de proprietate (a se vedea în acest sens Curtea EDO, 19 septembrie 2006, Maupas și alții împotriva Franței, CE:ECHR:2006:0919JUD001384402, punctele 20 și 21).

376 Tribunalul a considerat că această situație se regăsea în special atunci când, precum în speță, măsurile în cauză nu constituiau o sancțiune și se înscriau într-un context de o urgență deosebită. În această ultimă privință, Tribunalul a arătat că era vorba despre prevenirea unui risc iminent de colaps al băncilor vizate pentru protejarea stabilității sistemului financiar al unui stat membru și despre evitarea în acest fel a contagierii altor state membre din zona euro. Or, punerea în aplicare a unei proceduri de consultare prealabilă, în cadrul căreia miile de deponenți și de acționari ai băncilor vizate și-ar fi putut exprima în mod util punctul de vedere înaintea adoptării decretelor prejudiciabile, ar fi întârziat în mod inevitabil aplicarea măsurilor pentru prevenirea unui asemenea colaps. Realizarea obiectivului care constă în protejarea stabilității sistemului financiar a acestui stat și evitarea în acest fel a contagierii altor state membre din zona euro ar fi fost expusă unor riscuri semnificative (a se vedea Hotărârea din 13 iulie 2018, K. Chrysostomides & Co. și alții/Consiliul și alții, T-680/13, EU:T:2018:486, punctul 282 și jurisprudența citată).

377 Această apreciere a fost confirmată de Curte, care a apreciat că Tribunalul și-a sprijinit în mod întemeiat raționamentul pe Hotărârea Curții EDO din 21 iulie 2016, Mamatas și alții împotriva Greciei (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614), din care rezultă că cerința potrivit căreia orice restricție privind dreptul de proprietate trebuie să fie prevăzută de lege nu poate fi interpretată în sensul că persoanele în cauză ar fi trebuit consultate înainte de adoptarea acestei legi, în special atunci când o astfel de consultare prealabilă ar fi întârziat în mod inevitabil aplicarea măsurilor care urmăreau să prevină colapsul băncilor în cauză (Hotărârea din 16 decembrie 2020, Consiliul și alții/K. Chrysostomides & Co. și alții, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P și C-604/18 P, EU:C:2020:1028, punctul 159).

378 Pe de altă parte, este necesar să se considere că necesitatea de a acționa rapid fără a informa acționarii și creditorii unei entități cu privire la iminența unei proceduri de rezoluție care o vizează urmărește să evite agravarea situației acestei entități care ar dăuna eficacității măsurii de rezoluție. Astfel, informarea acționarilor sau a deținătorilor de obligațiuni ai băncii că aceasta ar putea fi supusă unei proceduri de rezoluție și, prin urmare, că s-a considerat că se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate ar putea să îi determine să își vândă titlurile pe piețe și să conducă de asemenea la o retragere masivă a depozitelor, ceea ce ar avea drept consecință agravarea situației financiare a băncii și ar face mai dificilă, chiar imposibilă, adoptarea unei soluții susceptibile să împiedice lichidarea acesteia.

379 În această privință, astfel cum reiese din considerentul (116) al Regulamentului nr. 806/2014, citat la punctul 187 de mai sus, toate informațiile furnizate în ceea ce privește o decizie înainte de a fi luată, indiferent dacă privesc îndeplinirea condițiilor pentru declanșarea procedurii de rezoluție ori utilizarea unui instrument specific sau a unei eventuale măsuri în cursul procedurii, trebuie considerate ca având efecte asupra intereselor publice și private vizate de măsură.

380 Trebuie arătat că, în cererea introductivă, reclamantele admit că simplul fapt de a lăsa să se înțeleagă că SRB ar fi în curs de examinare dacă trebuie să aplice competențele sale față de o anumită entitate ar constitui un eveniment important pentru piață, care ar determina investitorii, creditorii și deponenții să ia măsuri de protecție pentru a evita pierderile.

381 Prin urmare, este necesar să se considere că audierea reclamantelor înainte de adoptarea schemei de rezoluție sau înainte de adoptarea deciziei atacate ar fi determinat o încetinire substanțială a procedurii și, în consecință, ar fi compromis atât realizarea obiectivelor urmărite de măsură, cât și eficiența acesteia.

382 În această privință, reclamantele susțin că Comisia și SRB au examinat necesitatea potențială a unei măsuri de rezoluție timp de câteva săptămâni înainte de adoptarea deciziei atacate, ceea ce ar fi oferit Comisiei timp suficient pentru a le audia pe reclamante.

383 Este suficient să se constate că, înainte de 6 iunie 2017, data la care BCE a constatat că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, și înainte de decizia SRB de a pune în aplicare procedura de rezoluție, rezoluția Banco Popular nu constituia decât o potențialitate. În plus, reclamantele nu explică momentul din care Comisia ar fi trebuit să consulte deținătorii de instrumente de capital ai Banco Popular și trebuie să se țină seama de faptul că identitatea lor se putea schimba, dat fiind că instrumentele de capital sunt negociabile pe piețe.

384 Rezultă, pe de o parte, că o audiere prealabilă a reclamantelor, prin care sunt informate despre existența unei potențiale măsuri de rezoluție, ar fi condus la un risc ca acestea să adopte comportamente pe piață care să agraveze situația financiară a Banco Popular. O asemenea audiere ar fi putut astfel să dăuneze eficacității măsurii de rezoluție avute în vedere.

385 Pe de altă parte, ținând seama de urgența adoptării schemei de rezoluție, nu ar fi fost posibil să se consulte în prealabil reclamantele, la fel ca ceilalți acționari sau deținători de instrumente de capital ai Banco Popular, nu numai din cauza dificultăților legate de identificarea lor, ci și din cauza imposibilității de a analiza în mod eficient observațiile acestora înainte de adoptarea schemei de rezoluție sau a deciziei atacate.

386 Din tot ceea ce precedă reiese că o audiere a reclamantelor, înainte de adoptarea schemei de rezoluție sau a deciziei atacate, ar fi compromis obiectivele de protecție a stabilității piețelor financiare și de continuitate a funcțiilor critice ale entității, precum și cerințele de rapiditate și de eficacitate a procedurii de rezoluție.

387 Prin urmare, lipsa audierii reclamantelor în cadrul procedurii de rezoluție a Banco Popular constituie o limitare a dreptului de a fi ascultat care este justificată și necesară pentru a răspunde unui obiectiv de interes general și respectă principiul proporționalității, în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă.

388 În consecință, al șaselea motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului de proprietate

389 Reclamantele susțin că schema de rezoluție aprobată prin decizia atacată încalcă dreptul lor de proprietate consacrat la articolul 17 alineatul (1) din cartă. Acestea arată că schema de rezoluție aprobată prin decizia atacată le-a expropriat de instrumentele lor de capital. Reducerea valorii contabile a instrumentelor de capital decisă în cadrul schemei de rezoluție ar constitui o expropriere nelegală, care nu ar respecta cerințele articolului 17 alineatul (1) din cartă, în măsura în care aceasta nu ar respecta condițiile „prevăzute de lege” și nu ar prevedea o despăgubire justă.

390 Articolul 17 alineatul (1) din cartă prevede:

„Orice persoană are dreptul de a deține în proprietate, de a folosi, de a dispune și de a lăsa moștenire bunurile pe care le-a dobândit în mod legal. Nimeni nu poate fi lipsit de bunurile sale decât pentru o cauză de utilitate publică, în cazurile și condițiile prevăzute de lege și în schimbul unei despăgubiri juste acordate în timp util pentru pierderea pe care a suferit-o. Folosința bunurilor poate fi reglementată prin lege în limitele impuse de interesul general."

391 Potrivit unei jurisprudențe constante, dreptul de proprietate garantat prin articolul 17 alineatul (1) din cartă nu este o prerogativă absolută, iar exercitarea sa poate face obiectul unor restricții justificate de obiective de interes general urmărite de Uniune. În consecință, astfel cum reiese din articolul 52 alineatul (1) din cartă, pot fi instituite restricții în privința exercitării dreptului de proprietate cu condiția ca aceste restricții să răspundă efectiv unor obiective de interes general urmărite și să nu constituie, față de scopul urmărit, o intervenție disproporționată și intolerabilă care ar aduce atingere însuși conținutului dreptului astfel garantat (a se vedea Hotărârea din 20 septembrie 2016, Ledra Advertising și alții/Comisia și BCE, C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, punctele 69 și 70, precum și jurisprudența citată, Hotărârea din 16 iulie 2020, Adusbef și alții, C-686/18, EU:C:2020:567, punctul 85, și Hotărârea din 23 mai 2019, Steinhoff și alții/BCE, T-107/17, EU:T:2019:353, punctul 100).

392 Rezultă că dreptul de proprietate nu este un drept absolut, ci, în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă, citat la punctul 336 de mai sus, poate face obiectul unor restrângeri dacă acestea sunt prevăzute de textele aplicabile, necesare pentru urmărirea unui obiectiv general și proporționale cu acest obiectiv.

393 Trebuie amintit că, la articolul 6 din schema de rezoluție, SRB a decis, în temeiul articolului 21 din Regulamentul nr. 806/2014, reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital ale Banco Popular conform modalităților precizate la punctul 73 de mai sus.

394 În plus, reiese, pe de o parte, din considerentul (61) al Regulamentului nr. 806/2014 că limitările drepturilor acționarilor și ale creditorilor ar trebui să se conformeze prevederilor de la articolul 52 alineatul (1) din cartă și, pe de altă parte, din considerentul (62) al aceluiași regulament, că atingerile aduse drepturilor de proprietate nu ar trebui să fie disproporționate.

395 Potrivit articolului 15 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, referitor la principiile generale ce reglementează rezoluția, acționarii instituției aflate în rezoluție sunt primii care suportă pierderi.

396 În această privință, Curtea a statuat, în ceea ce privește acționarii băncilor, că, potrivit regimului general aplicabil statutului acționarilor societăților pe acțiuni, aceștia își asumă pe deplin riscul investițiilor lor (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 73).

397 Curtea a considerat, în domeniul ajutoarelor de stat, că, întrucât acționarii răspund pentru datoriile băncii în limita capitalului social al acesteia, faptul că punctele 40-46 din Comunicarea Comisiei privind aplicarea, de la 1 august 2013, a normelor privind ajutoarele de stat pentru măsurile de sprijin în favoarea băncilor în contextul crizei financiare („Comunicarea privind sectorul bancar") (JO 2013, C 216, p. 1) impun ca, pentru acoperirea deficitului de capital al unei bănci, înainte de acordarea unui ajutor de stat, acești acționari să contribuie la absorbția pierderilor suferite de aceasta în aceeași măsură precum în absența unui astfel de ajutor de stat nu poate fi considerat ca afectând dreptul lor de proprietate (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 74).

398 Prin analogie, trebuie să se considere că decizia, în cadrul schemei de rezoluție, de a reduce valoarea contabilă și de a converti instrumentele de capital ale Banco Popular ai căror titulari erau reclamantele este consecința faptului că acționarii unei entități trebuie să suporte riscurile inerente investițiilor lor și că, întrucât această entitate face obiectul unei măsuri de rezoluție ca urmare a intrării sale în dificultate, ei trebuie să suporte consecințele economice ale acesteia.

399 În această privință, Tribunalul a statuat deja că o măsură care constă în reducerea valorii nominale a acțiunilor unei bănci cipriote era proporțională cu obiectivul urmărit de această măsură. Mai întâi, a arătat că această măsură urmărea să contribuie la recapitalizarea băncii și că măsura respectivă era de natură să contribuie la obiectivul care constă în asigurarea stabilității sistemului financiar cipriot și a zonei euro în ansamblu. În continuare, Tribunalul a constatat că această măsură nu depășea limitele a ceea ce era adecvat și necesar pentru atingerea acestui obiectiv, dat fiind că alternative mai puțin restrictive nu erau realizabile sau nu ar fi permis atingerea rezultatelor preconizate. În sfârșit, Tribunalul a considerat că, ținând seama de importanța obiectivului urmărit, măsura nu genera inconveniente disproporționate. Acesta a amintit, în această privință, că acționarii băncilor își asumă pe deplin riscul investițiilor lor (Hotărârea din 13 iulie 2018, K. Chrysostomides & Co. și alții/Consiliul și alții, T-680/13, EU:T:2018:486, punctul 330).

400 În aceste împrejurări, Tribunalul a concluzionat că nu se poate considera că reducerea valorii nominale a acțiunilor acestei bănci constituia o intervenție disproporționată și intolerabilă care aduce atingere însuși conținutului dreptului de proprietate al acționarilor (Hotărârea din 13 iulie 2018, K. Chrysostomides & Co. și alții/Consiliul și alții, T-680/13, EU:T:2018:486, punctul 331).

401 În plus, trebuie amintit că din jurisprudența citată la punctul 343 de mai sus reiese că serviciile financiare joacă un rol central în economia Uniunii și că intrarea în dificultate a uneia sau a mai multor bănci riscă să se propage rapid la celelalte bănci fie în statul membru în cauză, fie în alte state membre.

402 Curtea a statuat deja că, ținând seama de obiectivul care constă în asigurarea stabilității sistemului bancar în zona euro și având în vedere riscul iminent de pierderi financiare la care ar fi fost expuși deponenții la băncile vizate în caz de faliment al acestora din urmă, anumite restricții privind dreptul de proprietate puteau fi justificate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 septembrie 2016, Ledra Advertising și alții/Comisia și BCE, C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, punctul 74).

403 De asemenea, Curtea a statuat că, deși există un interes general clar să se asigure o protecție puternică și consecventă a investitorilor pe întreg teritoriul Uniunii, nu se poate considera că acest interes prevalează, în toate împrejurările, asupra interesului general de a asigura stabilitatea sistemului financiar (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 91, și Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Dowling și alții, C-41/15, EU:C:2016:836, punctul 54).

404 Or, trebuie amintit că, la articolul 4 punctul 4.2 din schema de rezoluție, SRB a considerat că rezoluția este necesară și proporțională cu obiectivele prevăzute la articolul 14 alineatul (2) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 806/2014, care vizează asigurarea continuității funcțiilor critice și evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii, inclusiv a infrastructurilor pieței, și prin menținerea disciplinei pe piață.

Acesta a indicat că lichidarea Banco Popular potrivit unei proceduri obișnuite de insolvență nu ar fi permis atingerea acestor obiective în aceeași măsură. În decizia atacată, Comisia a aprobat în mod explicit motivele invocate de SRB pentru a justifica măsura de rezoluție în interes public.

405 Astfel, schema de rezoluție, în măsura în care urmărea să mențină sau să restabilească situația financiară a Banco Popular și, în special, în măsura în care constituia o alternativă la lichidarea acesteia, îndeplinea un obiectiv de interes general în sensul articolului 52 alineatul (1) din cartă, și anume garantarea stabilității piețelor financiare.

406 Reclamantele arată că nu repun în discuție compatibilitatea cu carta a mecanismului unic de rezoluție, astfel cum este prevăzut de Regulamentul nr. 806/2014, și acceptă că rezoluția unei bănci aflate în dificultate, în conformitate cu dispozițiile acestui regulament, care vizează protejarea stabilității sistemului bancar, urmărește în mod legal un interes public.

407 În primul rând, reclamantele susțin că decizia de reducere a valorii contabile și de conversie a instrumentelor de capital ale Banco Popular pe care le dețineau este contrară cerințelor articolului 17 alineatul (1) din cartă, întrucât nu respecta condițiile prevăzute de lege. Schema de rezoluție și decizia atacată nu ar respecta principiile generale ale dreptului Uniunii și nici dispozițiile Regulamentului nr. 806/2014, pentru motivele expuse în celelalte motive invocate.

408 În această privință, este suficient să se constate că din analiza celorlalte motive rezultă că Comisia nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere în aplicarea dispozițiilor Regulamentului nr. 806/2014 și nici o încălcare a principiilor generale de drept.

409 În plus, pe de o parte, trebuie să se constate că, în celelalte motive invocate, reclamantele nu contestă că erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 care justifică adoptarea schemei de rezoluție. Pe de altă parte, reclamantele nu invocă argumente specifice pentru a stabili că reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital decise de SRB, care este măsura susceptibilă să aducă atingere dreptului lor de proprietate, nu ar fi conformă cu dispozițiile articolului 21 din Regulamentul nr. 806/2014 și, prin urmare, Comisia nu ar fi trebuit să o aprobe.

410 Rezultă că reclamantele nu au invocat niciun argument de natură să repună în discuție, pe de o parte, faptul că decizia SRB de reducere a valorii contabile și de conversie a instrumentelor de capital ale Banco Popular era conformă cu condițiile prevăzute de Regulamentul nr. 806/2014 și, pe de altă parte, faptul că această decizie era necesară pentru a urmări un obiectiv general de natură să justifice o restricție a dreptului de proprietate.

411 În al doilea rând, reclamantele susțin că schema de rezoluție și decizia atacată încalcă articolul 17 alineatul (1) din cartă, întrucât nu prevăd acordarea de despăgubiri.

412 Trebuie arătat că articolul 15 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că niciun creditor nu trebuie să suporte pierderi mai mari decât pierderile pe care le-ar fi suportat dacă o entitate care face obiectul unei proceduri de rezoluție ar fi fost lichidată printr-o procedură obișnuită de insolvență.

413 Pentru a determina dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care entitatea în cauză ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, articolul 20 alineatul (16) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că o evaluare se efectuează ulterior rezoluției. Potrivit articolului 20 alineatul (17) din Regulamentul nr. 806/2014, această evaluare

stabilește dacă există vreo diferență între tratamentul de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii dacă instituția ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență în momentul luării deciziei privind măsura de rezoluție și tratamentul real de care au beneficiat în cadrul rezoluției.

414 Dacă, în urma acestei evaluări, se stabilește că acționarii sau creditorii au suferit pierderi mai mari în cadrul rezoluției decât cele pe care le-ar fi suferit în cadrul unei lichidări potrivit unei proceduri obișnuite de insolvență, articolul 76 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB poate recurge la FUR pentru a-i despăgubi.

415 Rezultă că Regulamentul nr. 806/2014 instituie un mecanism care urmărește să garanteze acționarilor sau creditorilor entității supuse unei rezoluții o despăgubire justă în conformitate cu cerințele articolului 17 alineatul (1) din cartă.

416 În plus, contrar celor susținute de reclamante, faptul că acestea nu au obținut o despăgubire la data schemei de rezoluție nu este suficient pentru a stabili o încălcare a dreptului lor de proprietate, în măsura în care articolul 17 alineatul (1) din cartă nu prevede plata unei despăgubiri concomitent cu restrângerea dreptului de proprietate, ci o plată care să fie efectuată în timp util.

417 Pe de altă parte, în ceea ce privește argumentele reclamantelor prin care se contestă evaluarea 3, invocate în replică, referitoare la lipsa de independență a Deloitte și la încălcarea dreptului lor de acces la dosar, este suficient să se constate că acestea sunt inoperante. Într-adevăr, argumentele respective se referă la evaluarea 3 efectuată după adoptarea deciziei atacate și la o procedură distinctă și, prin urmare, nu sunt susceptibile de a repune în discuție legalitatea deciziei atacate.

418 În al treilea rând, în replică, reclamantele arată că o despăgubire determinată pe baza diferenței de tratament dintre creditori în cadrul unei măsuri de rezoluție și în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență nu constituie o despăgubire justă în sensul articolului 17 alineatul (1) din cartă. Acestea susțin că, în cazul în care Comisia ar fi respectat dreptul Uniunii, decizia atacată nu ar fi fost adoptată sau schema de rezoluție ar fi fost diferită și, prin urmare, plata unei compensații în temeiul articolului 76 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 nu ar constitui o despăgubire justă. Despăgubirea reală a reclamantelor ar trebui să fie determinată pe baza scenariului contrafactual corect, care ar fi lipsa unei rezoluții urmate de o soluție privată sau, în subsidiar, o rezoluție întemeiată pe o evaluare corectă a Banco Popular.

419 Trebuie amintit că principiul, menționat la articolul 15 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat are ca obiectiv să garanteze că, în cazul în care atingerea adusă dreptului de proprietate al reclamantelor care rezultă din schema de rezoluție este mai importantă decât cea pe care ar fi suferit-o dacă Banco Popular ar fi fost lichidată potrivit unei proceduri obișnuite de insolvență, acestea ar putea beneficia de o despăgubire.

420 Or, în speță, în schema de rezoluție, SRB a constatat că erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, și anume că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, că nicio altă măsură de supraveghere sau din sectorul privat nu putea împiedica intrarea sa în dificultate ținând seama de calendar, iar măsura de rezoluție era necesară în interes public. Trebuie amintit că reclamantele nu contestă că aceste condiții erau îndeplinite în speță.

421 Rezultă că, în ipoteza în care schema de rezoluție nu ar fi fost adoptată, alternativa consta în lichidarea Banco Popular potrivit unei proceduri obișnuite de insolvență, ceea ce reclamantele au admis în ședință.

422 În plus, din analiza celui de al treilea motiv reiese că scenariul contrafactual invocat de reclamante și cuprins în raportul suplimentar de expertiză al acestora, care constă în lipsa unei rezoluții a Banco Popular urmate de o soluție privată, nu este relevant.

423 În plus, contrar celor susținute de reclamante, valoarea investiției lor nu trebuie calculată în raport cu situația care precedă adoptarea schemei de rezoluție, ci corespunde ipotezei în care schema de rezoluție nu ar fi fost adoptată, ceea ce corespunde unei situații de lichidare a Banco Popular potrivit unei proceduri obișnuite de insolvență.

424 În această privință, în domeniul ajutoarelor de stat, Curtea a statuat că pierderile acționarilor băncilor aflate în dificultate vor avea, în orice caz, aceeași amploare, independent de aspectul dacă acestea sunt cauzate de o hotărâre de declarare a falimentului din cauza neacordării unui ajutor de stat sau de o procedură de acordare a unui astfel de ajutor supusă condiției prealabile a repartizării sarcinilor (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 75).

425 Curtea a arătat că punctul 46 din Comunicarea privind sectorul bancar prevede că „ar trebui respectat principiul potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat” și că „creditorii subordonați nu ar trebui să primească mai puțin din punct de vedere economic decât valoarea pe care ar fi avut-o instrumentele lor în cazul în care nu s-ar fi acordat niciun ajutor de stat” (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 77).

426 Potrivit Curții, din cuprinsul acestui punct rezultă că măsurile de repartizare a sarcinilor de care ar fi condiționată acordarea unui ajutor de stat în favoarea unei bănci deficitare nu pot aduce dreptului de proprietate al creditorilor subordonați o atingere pe care aceștia nu ar fi suferit-o în cadrul procedurii de faliment ca urmare a neacordării unui astfel de ajutor. În aceste condiții, nu se poate susține în mod valabil că măsurile de repartizare a sarcinilor, precum cele prevăzute de Comunicarea privind sectorul bancar, constituie o ingerință în dreptul de proprietate al acționarilor și al creditorilor subordonați (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctele 78 și 79).

427 În plus, în ceea ce privește un titlu, cuantumul despăgubirii datorate se apreciază în raport cu valoarea de piață reală a acestui titlu în momentul adoptării reglementării în litigiu, iar nu în raport cu valoarea sa nominală sau cu cuantumul pe care deținătorul spera să îl încaseze în momentul achiziționării sale (a se vedea Hotărârea din 13 iulie 2018, K. Chrysostomides & Co. și alții/Consiliul și alții, T-680/13, EU:T:2018:486, punctul 314 și jurisprudența citată).

428 Prin urmare, este necesar să se considere, prin analogie, că aplicarea în speță a principiului potrivit căruia niciun creditor nu poate fi tratat mai defavorabil, prevăzut la articolul 15 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 806/2014, garantează reclamantelor o despăgubire justă conformă cu cerințele articolului 17 alineatul (1) din cartă.

429 Rezultă din tot ceea ce precedă că, în primul rând, Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate și că nu existau măsuri alternative care ar fi putut împiedica această situație, în al doilea rând, în absența unei rezoluții, Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență și, în al treilea rând, acționarii Banco Popular trebuiau să își asume riscul investițiilor

lor, iar Regulamentul nr. 806/2014 prevede eventualitatea plății unei despăgubiri în aplicarea principiului conform căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat. În consecință, trebuie să se concluzioneze că decizia de reducere a valorii contabile și de conversie a instrumentelor de capital ale Banco Popular în cadrul schemei de rezoluție nu constituie o intervenție disproporționată și intolerabilă care aduce atingere însești substanței dreptului de proprietate al reclamantelor, ci trebuie considerată o restricție justificată și proporțională a dreptului lor de proprietate, în conformitate cu dispozițiile articolului 17 alineatul (1) și ale articolului 52 alineatul (1) din cartă.

430 Pe de altă parte, trebuie arătat că reclamantele susțin că tratamentul în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență este criteriul corect pentru a determina despăgubirea în cazul în care rezoluția unei bănci a fost efectuată în mod legal. Acestea susțin că, în speță, întrucât schema de rezoluție nu a respectat dispozițiile Regulamentului nr. 806/2014, despăgubirea care li se cuvine ar trebui să se bazeze pe situația în care s-ar fi aflat în lipsa actelor nelegale.

431 Trebuie să se constate că o asemenea argumentație nu urmărește să stabilească o încălcare a dreptului de proprietate, ci constituie, în realitate, revendicarea unei despăgubiri pentru un prejudiciu suferit ca urmare a unei nelegalități săvârșite de o instituție a Uniunii, care poate fi acordată în cadrul unei acțiuni în despăgubire.

432 În consecință, al cincilea motiv trebuie să fie respins.

Cu privire la cererile de măsuri de organizare a procedurii

433 În cererea introductivă, reclamantele prezintă cereri de măsuri de organizare a procedurii prin care solicită Tribunalului să oblige Comisia, SRB și BCE să prezinte anumite documente.

434 Trebuie arătat că, prin Ordonanța de măsuri de cercetare judecătorească din 21 mai 2021, în temeiul articolului 91 litera (b), al articolului 92 alineatul (3) și al articolului 103 din regulamentul de procedură, Tribunalul a dispus depunerea de către Comisie și de către SRB a anumitor documente citate la punctul 93 de mai sus. Prin Ordonanța din 16 iunie 2021, Tribunalul a considerat că documentele depuse de Comisie și de SRB în versiunea lor confidențială nu erau pertinente pentru soluționarea litigiului. În schimb, scrisoarea Banco Popular către BCE din 6 iunie 2017, fără anexa la aceasta, a fost comunicată celorlalte părți.

435 În ceea ce privește cererile de măsuri de organizare a procedurii sau de cercetare judecătorească formulate de o parte într-un litigiu, trebuie amintit că numai Tribunalul este competent să se pronunțe asupra eventualei necesități de a completa informațiile de care dispune în legătură cu cauzele cu care este sesizat (a se vedea Hotărârea din 26 ianuarie 2017, Mamoli Robinetteria/Comisia, C-619/13 P, EU:C:2017:50, punctul 117 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 12 noiembrie 2020, Fleig/SEAE, C-446/19 P, nepublicată, EU:C:2020:918, punctul 53).

436 În speță, este necesar să se arate că elementele conținute în dosar, precum și explicațiile date în ședință sunt suficiente pentru a permite Tribunalului să se pronunțe, acesta putând statua în mod util pe baza concluziilor, a motivelor și a argumentelor dezvoltate în cursul judecății și având în vedere documentele depuse de părți.

437 Rezultă că cererile de măsuri de organizare a procedurii ale reclamantelor trebuie respinse.

438 Reiese din tot ceea ce precedă că acțiunea trebuie respinsă în totalitate, fără a fi necesar să se pronunțe asupra admisibilității capătului de cerere al reclamantelor, formulat cu titlu subsidiar, prin care se solicită anularea articolului 1 din decizia atacată.

Cu privire la cheltuielile de judecată

439 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamantele au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de Comisie și de Banco Santander, conform concluziilor acestora din urmă.

440 În temeiul articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, statele membre și instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Potrivit articolului 1 alineatul (2) litera (f) din Regulamentul de procedură, termenul „instituții” desemnează instituțiile Uniunii prevăzute la articolul 13 alineatul (1) TUE, precum și organele, oficiile sau agențiile înființate prin tratate sau printr-un act adoptat pentru punerea acestora în aplicare și care pot fi părți în fața Tribunalului. Potrivit articolului 42 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB este o agenție a Uniunii. Prin urmare, SRB va suporta propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia extinsă)

declară și hotărăște:

1) **Respinge acțiunea.**

2) **Algebris (UK) Ltd și Anchorage Capital Group LLC vor suporta propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Comisia Europeană și de Banco Santander, SA.**

3) **Comitetul unic de rezoluție (SRB) va suporta propriile cheltuieli de judecată.**

Van der Woude Jaeger Kreuschitz

De Baere Steinfatt

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 1 iunie 2022.

Semnături

Cuprins

Cadrul juridic 2

Istoricul cauzei și situația de fapt ulterioară introducerii acțiunii 6

Cu privire la situația Banco Popular înainte de adoptarea schemei de rezoluție 6

Cu privire la alte fapte anterioare adoptării schemei de rezoluție 8

Cu privire la schema de rezoluție a Banco Popular din 7 iunie 2017 11

Cu privire la situația de fapt ulterioară adoptării deciziei de rezoluție 13

Procedura și concluziile părților 13

În drept 15

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia nu a examinat schema de rezoluție înainte de a o aproba 16

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare 21

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligațiilor privind secretul profesional și de bună administrare 23

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe erori vădite de apreciere în aplicarea articolelor 14, 18, 20-22 și 24 din Regulamentul nr. 806/2014 30

Cu privire la prima critică, referitoare la fiabilitatea evaluării 2 și la caracterul provizoriu al acesteia 32

Cu privire la a doua critică, referitoare la ajustările efectuate de Deloitte 34

Cu privire la a treia critică, referitoare la intervalul reținut în cadrul evaluării 2 41

Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat 43

Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului de proprietate 52

Cu privire la cererile de măsuri de organizare a procedurii 58

Cu privire la cheltuielile de judecată 59